

Andrius Budvytis

Romanas

Be juoko

2006, Klaipėda

Skiriu savo sugalvotiem draugams.

Savižudybė, mano mielas drauge, tai paskutinis spjūvis gamtai į veidą. Visada kai atsisuku atgal, mano juokas iškreipęs grimasą kalba apie ateities vizijas, kurias turėjome kai judėjome atsisukdami į tylų rymojimą. Taip, dabar kai stovime ties išėjimo slenksčiu, aš matau viską daug ryškiau ir aiškiau. Mano maištas neteko prasmės. Mano juokas išnyko. Mano tikėjimas rytojumi apvirto už iškastų lavonų kūnų. Aš, kaip ir tu, turėjau viziją. Pasaulio išgelbėjimo viziją. Tik vieną rytą atėjo sumišimas. Ir štai, aš stoviu ties bedugne ir linguoju galva tikėdamas, kad judesys ištaisys mano klaidas. Ir tai yra mano laiškas ateities kartoms. Už smalsumą reikia mokėti. Savo gyvybe. Žinojimas, kaip rūgštis, skverbiasi naikindama viską aplink save. Bet aš nesigailiu nei vienu savo gyvenimo pojūčiu. Nei viena perskaityta knyga. Nei vienu pjūviu. Nei viena sunaikinta iliuzija. Vakar atėjo ir šiandien mes sėdime prie jūros ošimo ir žvalgomės į ateitį. Nieko dėl ko būtų verta gyventi ir nieko dėl ko verta mirti...

Juodas uždangalas ant gyvenimo pojūčių. kažkas turi mirti. kažkam reikia leisti jaustis ypatingiems ir kentėti. Išdėliotos pasagos ties mano kojomis. Tu esi čia, bet, kai ištraukiu raištuką iš savo batų, atėjimas išeina. Žyru žyru varlės kojos ir trupiniai ties mano stalčiumi. Tu jautiesi ypatingas. Aš taip pat. Tik kur po velnių durys kai rytas juokiasi. Šilta kalbėti žodžius ir juos kentėti. Tikriausiai atėjau, bet šiluma laiko. Jaunas žmogus sename pasaulyje išterliotais pirštais į tikėjimą degina pirštus. Mielai prisijungčiau, nes man patinka juoktis. Kai juokiesi atšvaitas pildosi tikėjimo ir verta dėlto sukti galvą, kai truputi garuojame tirpstant lietui. Žioplių galvos ties mano agonija. Truputis sirupo ir vėl viskas saldu. Saldumas tai puse gyvenimo, kurio kančia nepasiekia. Mes ją įsileidžiame pro atsargines duris. Kai byra lietus savo kvailomis akimis, aš sėdžiu ant asfalto. Mano žaidimas. Žaidimas lietumi, nes aš kol kas lietaus dievas. Žiūrovų nėra. Aš vienas. Tik žibinto šviesa, skrodžiama bepročių kūnų. Šaltis tempia sausgysles į sutrupinimą. Tyla, kurios nėra. Žaidimas žodžiais, tarytum vakar niekada ir nebuvo. Tik čia ir dabar. Ir muzika. Tyla ateina, o aš vienas. Mano plaukuose įstrigusios sruogos. Viskas, kas kažkada buvo pasakyta, dabar nebegalioja. Karas - tai dar vienas žaidimas. Aš norėčiau nužudyti tūkstančius ir tapti herojumi. Ar toks yra pasaulio gelbėjimas?

Žyru žyru per mano veidą. Kur pasėjau kibinus, ten mano viltis linguoja. Tirpstant žodžiams, maigant likimą ir trunkančių gyvenimo priešaušryje trupinsime girtas. Kur jūs būsite, broliai, kai ateis žiema į jūsų veidus. Kai ašaros galvos apie rytdieną ir linksės užburtos fleitos į tulpių veidus. Ne, mes nežinome nei kada, nei kur, nei už ką, tačiau tai ateis ir jūs gulėsite kruvinomis akimis ir spausite ašaras, kurios nebėgs, nes per daug buvo, per daug. O ryto aušroje, kai žvirbliai kamuosis nuo karščio, jūs ateisite savo veidais trindami asfaltą, nes nieko niekada nebuvo ir nebus, tik rasa, kurios tikėjimas priešaušriais galvojo, jog gyvenimas - tai dar vienas blyksnis į sutrupintą veidą ir taip, taip tu sėdėsi vienas ir rašysi savo memuarus, kurie niekaip netilps ir šarvuosis uždarytuose bunkeriuose. Širstantys pagaugai bėgios kūnu ir trepsės į užuominas, nes taip reikia, nes mes nebemokame juoktis, tik šlykščiai kvarksėti rytui atėjus, o tada užburtais pirštais dėliojame kaspinus, tik jau nieko neliks, kai suodžiai švelniai bėgs tavo veidu per perlamutrinius pirštus ir galvos, jog šiandien viskas įvyks, bet nieko nebus, tik išbaigta iliuzija tavo smegenų karkasuose. Nesivėlink ir negraužk iškastruotų žibučių, tik tyliai priek ir atsigulk, kur nieko nėra ir rytojus, rytojus bus tavo vergas palaidais plaukais į nežinią.

Aš pavargstu ir mano nuovargis tai žmonijos nuovargis. Jie lipa kastetais į vėlyvą rudenį ir gražiai šypsosi, lyg tai kažką reikštų. Bet

jau vėlu ir aš tai suprantu. Karsinuojančiais rūbais pagaugais nubėga trepsėjimas skruzdėlių, kurių veidai burba, kad gamta joms paliko skylę galvoje, todėl negalima, šiukštu, į rytojų žvelgti pro suskilusius akinius. Žinoma ne, aš jums tai kalbu, bet ne apie tai juokas verkia. Jo išpaišytas veidas tik akimirka pro silpstantį vėją. Užkask pasagas ir prisimink, ką palikai ties obelimis šią vasarą. Ir vėl, ir vėl, mano mielas drauge, mes statysime pilis ir grūsime ten savo išvaduotus kūnus, nes perlamutriniai kaktusai vakar miegojo išprotėjusiomis akimis. Tu žinosi, kad nieko neliko ir išėjimas per sudegintą miško plotą. Tu čia ir mes ateisime naktį, kapinių metu, ir žygiuosime per prabrėžtus krūmus ir kryžius, padabintus spalvotais užrašais, primenančiais išėjusiųjų kančias, kurios turėjo mus įtikinti, kad smalsumas nužudo net stipriausius. Taip mes galvojome, kai atėjo rūkas su savo išvaduojamąja misija ir tyliai lieté mūsų kaktas per sprindį palikdamas pėdą, kurioje tirpo, tirpo išlaipintas desantas. Taip, mes čia, ir nieko neliko ir neliks, nes taip reikia, nes toks mūsų gyvenimas sutrupintais kaulais išlindusių lavonų skylėse. Nieko, dėl ko verta nekęsti šio tikėjimo, nes mes žinome kada vėjas ateina ir keikia tavo kelius, nes jie nesiklaupia, o tik spokso idiotišku žvilgsniu ir gargaliavimas išėjimo akimirką tramdo mano pančius, ir kabina išsiilgusias kartas pro išganytojo palaikus. Tada ir dabar aš gyvenau pasenusiu laiku ir sėjos metu užlipau ant šiaudo, kuris lūžo vos pradėjus pasakoti mano istoriją. Varliagyviai karksėjo ir mes kalbėjome apie praeitį, ir išbėgusių geležinkeliu tepalu pašėmė karo ženklus, nes niekam niekas nesvarbu, tik tyvuliuojanti ramybė mano pasaulio pasagose, kai burtininkas kalbėjo savo išvaduojamuosius žodžius ir galvojo apie kartumo skonį išdegintų laukų. Persirengimo išvakarėse turėjau dvi šautuvo buožes ir trunkiau jas į sudegintą žemę kasdamas duobę, kurioje turėjo gulėti mano ateitis. Bet ji taip ir liko tuščia, nes atėjo lietus ir mes ilgai kalbėjome apie tai, kaip reikia galvoti ir mąstyti savo mintis ir dalinti savo šovinius kitų kūnų apsaugai, ir bėgant slėptis pasiimti tris gilzes, kurios turėtų apsaugoti nuo išnokintų obuolių, kurių puvimas yra artimas mano sielai. Tris kart pasaulio galybė padauginta iš keturis kart dalybos kvadratu ir tu gauni formulę, kuria taip lengva išmesti iš surūdijusios skardinės, kai palieki ją viena vasaros papėdėje.

Išmečiau savo jausmus ir atėjo silpnoji akimirka, kurios žodžiai taip tyliai kalbėjo apie išprotėjimo grožį ir šaunumo šaunumą spirituotais pavidalais. Viskas, kas buvo, neteko prasmės šią akimirka, nes mes žinome kieno juokas skvarbesnis ir kieno kančia juodesnė. Bet vieną rytą atsikėlus ši kančia tampa pasodintais dubenėliais ties ažuolo kraštu, kur aš susitinku tuos, kurie negimė ir nenorėjo gimti. Ten žuvo mano dievas ir aš jį palaidojau ties medžio pasagomis, kurias atnešinėjau, kai žuvo laikas ir jo mirtis man buvo didžiausias šokas,

nes turėjau pradėti gyventi pats. Turėjau leisti valdomam mąstymo ir skepticizmo. Tada žuvo mano grandinės ir man nuvažiavo kelį šarnyrai nuo kojų galų, ir išlipau į rytojų švariais, bet sunkiais batais. Žinote, tie batai kurios vakar dėvėjau, juodais pakraščiais dėlėjasi man šiandien ant rankų ir aš nieko nebesuprantu. O nesuprasdamas galvoju kaip išdėlioti tuos tris rankų galus, kurios turiu, nes rytoj kažkodėl viskas pasikeičia, ir ramybės kartuma, kurią kiekvieną kartą pasikviečiu, ji tolsta nuo mano akių ir aš žinau, kad ateina ji, nes girdžiu varpus, nes matau ženklus ir išmėtytus trupinių galus. Gyvenimo griuvėsiuose tikėjimas slėpėsi ir tikrinau kiekvieną kartą dėliodamas domino kaip išeina ir iš to, kas išeina atimdamas sutrupintus galus, kurie mano sukurtu pavidalu kūrė tikrovės iliuziją.

Mažoji princesė, pervertais randais, kur tavo akių žvilgesys, kai ateina naktis? Kur užmuštos varnos, kurias taip mylėjai? Ir aš atsimenu, kada mes bėgome griuvėsiais per sulaužytus pirštus išmetimų akimirkomis kaupdami sūrų ašarų sluoksnį. Taip ir dabar gelbėjai savo pasaulį, kuriame jau neliko vietos pakastiems kurmiams, graužiantiems supuvusius kirmėlių palaikus. Taip tu buvai tada ir mes buvome, ir galėjome juoktis į pasaulio veidą ir tiksinčias rankas dėliodami vienas ant kito, lyg vakar turėtų prasmę. Užvaldančios mintys ir karkasai to, kas turėjo būti, kai tu viena kartą atsisukai ir mes nusijuokėme vienas kitam į plaukus. Girdėjome balsus, kurie tylėjo, nes nebebuvo svarbu į kurią pusę pasukti. Tikintis laikrodis buvo mūsų tikėjimas ir pamesti rankogaliai kalbėjo apie sutrupintus kaulus, nes buvome ir esame kartu su subintuotais padangų griaučiais. Būnantis laikas ir gelbėjimo operacija nepavyko. Visi turėjome mirti, kad gyventų kiti ir rūpintųsi savo iliuzijomis. Vaike, mano vaike, kur dingo tavo iškeltos rankos ir išgimdyti sakiniai. Nieko, kas verktų tą pavasario rytą, kai žibutės skendo savo agonijoje ir mes iš jų mokėmės gyvenimo meno.

Ir knygos, kurios suko ratus man virš galvos, kalbėjo, kad ne laikas, brolau, tau kalbėti apie gyvenimą ir pasaulį, kad skausmas per mažas ir kančios išvakarėse nėra nieko sąmoningo. O aš žiūrėjau į bėgančius vaikus mano akyse ir neliko nieko slogaus per vidurdienio rymastį. Žolė juoduoja, o aš galvoju apie saulės skurdumą ir išprotėjimo skonį. Niekas taip ir nepasakė kaip gyventi ir palikau vienas savo bunkeryje laukti geresnių laikų, kada bus galima saugiai rinkti užklijuotus laikraščius nuo žolyno pakraščiu. Burtininko fleitos garsuose čiupinėjau išlydytus juoko gabalus ir merdėjau apie begalybės gyvastį. Taip, tai turėjo būti mano agonija, bet ji taip ir neatėjo užrištomis akimis, nes žiūrėti į mirtį buvo per drąsu. Taip ir gyvenome savo išmuštose duobėse galvodami kaip čia geriau išsprendus uždavinį, kurio sukūrimą patys inicijavome.

Bet atėjo gyvenimas savo grožiu užvaldydamas mašinų smegenis. Žiūrėjimas ugnin kiekviena kartą vis iš naujo gimdydavo nuodėmes ir mes žudėme visus, kurie artindavosi prie mūsų bunkerio. Jokios tiesos, jokios laisvės, nes taip reikėjo tuo patikėti, kad norom nenorom imdavai klykti savo smegenų užkaboriuose. Žinojimas sugalvotų iliuzijų tirpdė ledus ir galvojome kaip čia suvalgyti visą gyvenimą, kad nereiktų vėmti. Išdužę stiklai, o jų šešėliuose tirpstantis juokas ir vėl, ir vėl kalbėjimas mantrų, kad galėtume suvaidinti kažkokį vaidmenį pasaulio scenoje. Ir vieną kartą parėjo žiogai savo rankose talpindami scenarijaus scenarijų ir mes džiaugėmės, džiaugiausi ir aš, ir pagaliau, pagaliau buvo galima nusišypsoti. Laikiniai. Bet tai ir buvo svarbiausia: laikytis linijos kurią patys nusibrėžėme. Tiek ir buvo to dievo. Tiek ir galvojome, jog tikėti tiesa ir buvo klaida. Galų gale atėjo užuomina, jog vienatvė, tai vienintelis draugas šiame rūsčiame išrūgų maiše. Beveik neliko nieko, kas kabintu sroves išgalvotuose žaidimų aikštelėse. Pasmerktųjų likimas ir likimo nebuvimas tempė išgalvotus draugus į artimesnį kaimą ir žiogų buveinę.

Mes išsinešame tai, ką manome žiną. Visos sujauktos žemės kanopos mums dėlios aiškias gėles ir kvies pas save. Vienaip ar kitaip neliks to, kas buvo pastatyta. Maištas, kuris tau nepriklausė nuo pat pradžių. Tik prisirpai ir pagalvojai, kad jau laikas. O laikas niekada ne laikas. Tiek ir liko iš tavo sudžiuvusio obels. Ir mirti, lyg išauginti kaštonai vis kris ir lieps juos rinkti, kažkam, dėl ko neverta judinti akių. Kažkas ateis, prisės ir apkabins. Ir pasakys, kad viskas gerai. Ar tuo patikėsi? Taip, taip galvosis galvoje, bet iš tiesų nė velnio neprisirps tavo vyšnios ir obelys, kad galėtum skinti vaisius. Ir savo palapinėje ieškosi vaiduoklių nukirptais sparnais, kad galėtum įrodyti, jog jie egzistuoja tavo galvoje.

Neužauk, mažas vaike. Kai dėlosi savo pasagas ir rodysi jiems, ir jie kvatosis, neužauk. Iš pasaulio lopšio iškrenta idiotai, ir jų dienos slenka į mirtį.

Geltonos, skaisčios juoko smilgos dalina keturias su puse šypsenos senam kareiviui, kuriam peršautos akys. Kas buvo, nes ėjimas laiptais gelia pirštų galus ir trintis savo žiauriomis sąlygomis plėšo nagų atraitojimus, kada vieną dieną numiršime ir kaštonai vėl vems sumautus vidurius per gilių atnašas. Žiaurumas, kurio taip kratėmės ateina pro uždarytas akis ir kabinėja savo kablius plėšydamas mūsų sutirštėjimus. Aš nebuvau vakar ir šiandien, bet kai ateina griaustinis, aš traukiuosi į kampa ir tylioje merdėjimo stadijoje maštau apie baime ir galėjimą suptis sulūžusiomis supynėmis. Tiek ir teliko iš to, kas tada

buvo užmigdyta. Širmomis geltonavo užuolaidos ir tikslus smūgis į širdį sukėlė grandininės reakcijos pasibaisėjimą.

Aš kalbėjau su jais. Mano žodžiuose išplėšytos sagos, o jų akyse pritvinkusi tiesa apie šio pasaulio kančios tragizmą. Tik merdėjimas ir nieko, kas liko iš tų laikų, tų pamišimo laikų, kada galvojome apie tylų jūros prisilietimą ir šypsodamiesi drąskėme vienas kito rankas. Šiurpūs tų dienų žodžiai ir mokėjimas mokėti gyvenimo taisykles. Širmu širpu per šilumos grandį į tiksėjimo kanalizaciją ir perdėjimo sudėtingumą kalbėjimo galybėje. Išlindę sliškai ir taip, taip kažkada galvojimas žudė savo plaučius ir pavėsinių akibrokštuose kankinantys pilstymo prisilietimų atsiminimai. Baterijos vis seko ir aštuonkojai, kuriais aš dangsčiau savo pietus, pusryčių pietus, ateina savo šešėliais ir aš pradedu kraustytis iš proto, nes nebeliko tiesos ir mano dievas jau mirė savo mirtimi man smeigiant į akį. Perdėtas atsargumas, menas naikinti, skatino. Ir vėl, kai atsimerkiu, matau tai, kas yra ne mano ir niekada mano, galybių priešakyje tirpstantys kalakutų kiaušiniai perdėtai dėliojo mano kanopas per širmų tvinksnį, bet palaikyk juos ir mėtyk, kur sėjamos gilios duobės, išraustos granatų skeveldrų prisiminimų.

Taip aš mylėjau. Taip mano pirštai slydo į nežinią. Nežinau kada prasidėjo ir baigėsi, bet procesas, kuris, visų pamirštas, niokojo audrų pirštais, kalbėjo apie senstančias mintis, diena iš dienos. Nieko neliko iš to, kas suvarpė žemę.

Pamenu, kaip tekėjo kraujas mano rankų pirštais ir aš sėdėjau ir žiūrėjau į lūkuriuojančius sukurius, nes mano mirtis nereiškė nieko, tik apgailėtiną agoniją prie jūros kranto. Ir medžių muzika buvo vienintelis draugas šioje kvailoje situacijoje. Burum, mano drauge, ir parašyti žodžiai - tik iliuzijų dvokas sunkioje apkarpytųjų akimirkoje. Gelbėtojai išėjo ir tada atėjo beprotybė savo užliūliuotais žodžiais tardama kiekvieną balsę po du kartus iš naujo. Gilumas ir tarimas geltonų pavėsinių ir vėl, vėl truputis džiugesio į pakartą katiną, nešė tai, kas vakar išnyko ir dangaus stalčiuose girdėjome dvokianti radij, paišanti ant mūsų pirštų vėžių kontūrus. Taip ir atėjome ir sėdėjome, lyg netardami galūnių iš pakaušių šilko, bet garsiai bėgiodami siūbavome į liaupsinančias tikėjimo tiesas. Mano dievas mirė tą dieną ir aš jam sukasiau tris kapus, pažymėdamas juos akmenimis iš kaimynės sodo. Galėjau verksti, bet tylėjau ir tyliai šypsojaisi, nes dabar tapau tu, kuriuos niekingai vadina laisvais. Aš ji perpratau ir aplenkiau statydamas savo kapines, kuriuose, apleistomis gėlėmis apsodintuose, žydėjo klonuotos žibutės.

Dar vienas gyvenimas nugyventas. Ir sugalvoti draugai pradėjo lysti iš žolių galvų ir sėlinti artyn, tikėdami, jog su jais žaisiu. Bet to niekada nebuvo, nes laiku pabudau išgąsdintas jų sukruvintų rankų ir suplėšytų nagų. Geluonis leidžiasi ir aš jau matau siluetus tų, kurie mirė nuo mano akių. Tada ir dabar nešiojuosi suplėšytą skarmalą, kad galėčiau tyliai prisėlinti ir uždengti akis, nes šilumos jau neliko, tik žūtis dėl pralaimėtos kovos. Lipimas siena į užburta rojų, kur manęs nelaukia, bet vistiek viliuosi tarti paskutinį žodį ten, kur mano kūnas kremuojamas. Žinojau per daug ir per mažai, kad galėčiau ramiai gyventi ir nesėlinti link idiotų tikėdamas juos pamokyti mirties meno.

Žibučių dauboje radau vinį, kurios plaukai suplėšytais galais. Užsimerkiau ir smeigiau, kad skausmas nugalėtų kančią mano pirštu, bet to niekada nebuvo, tik atsikėlus ir matant tekantį vandenį, ir abejojant tikrumu tiksinčio laikrodžio. Ten sirpo vyšnios ir aš pirmą kartą nusišypsojau, pakerėtas tragizmo minties. Mano kūnas virpėjo ir aš jau vos negalėjau verkti kibinams žiūrint pro langą, kur siaubo galybė dar buvo negyva. Gyvenimas tempiant roges ir mąstant kur čia geriau pasiusiojus.

Saulė švietė, o aš žiūrėjau. Ir mačiau, kaip sklidinios taurės byrėjo per kraštus. Žiūrėdamas rūkiau, o moteris varinėjo šunį ir tikėjosi kad bus išganyta. Bet aš tylėjau ir nešiau savo tiksinčią širdį per visą rūkymo procesą. Nežinau kodėl, bet man norisi vėmti. Ten, kur ateina išlaisvinimas, aš sėdžiu tylos kambaryje ir niūniuojau išbertomis mintimis ir laukiu, kol ateis mano draugai, ir mes galėsime žaisti tris slėpynes, po kurių kas nors visada išeis į amžiną poilsį. Aš tuo netikėjau, kol nepamačiau kaip miršta varnos ir mačiau kirmėles, kurios taip pat norėjo gyventi. Apimdavo siaubas, bet tai visada laikina, nes gyvenimas buvo sąžiningas padaras. Ir atėjus žuvų metui aš vis lakstydavau pliku pimpaliuku ir šaukdavau mamos bales, nes taip kažkada galvojau. Gaivališkos jėgos, kurios turėjo savo sritį, kalbėdavo apie laimingas princesių pabaigas vis nutylėdamos kiek vaikų teko nužudyti, kol tai tapo tiesa. Ir vikšrų plėšymas pusiau, taip buvo smagu, kad pamiršau gyvybės eliksyrą jas prikelinėti. Dabar žinau, kur tai vedė, bet tada buvau gražus berniukas. Ir mano norai buvo skaidrūs, lyg perpildyta krištolinė kaulų liekana. Diena sekė po dienos, bet tai niekam nerūpėjo ir dabar, kai viskas po truputi baigiasi, aš imu suprasti, kiek daug trūko tada ir kiek daug trūksta dabar.

Švytint žibintuvėliui visai kaip tada, prie jūros sėdint. Švietė saulė ir mano kūnas vėl virpėjo, nes tada aš penkias sekundes jaučiausi laimingas, žinodamas, kad turėsiu mirti. Viskas taip susikoncentravo viename taške, kad ašaros, kurios taip ir neatėjo, kalbėjo mano

ausims apie muziką ir mirties ramybę. Kiek liko dabar, niekada nebus daugiau, nei buvo ir kiekvienas pasakytas kvailas žodis - tai dar viena iliuzijos pradžia. To niekam niekada neprireiks ir žiūrėjimas į viską nauju žvilgsniu pagimdys tuštumos jausmą, sumišusi su amžinu liūdesiu.

Jie kalba apie tiesą, turėdami pašonėje dievą. Todėl jų akys ramios ir siela be nereikalingų kuprinių. Bet. Ar kada pagalvojai koks pasaulis būtų jei absoliutas mirtų? Visai kaip šis. Tik akistatoje su mirtimi nebeliktų to užtikrintumo ir tylios euforijos, kad nugyvenai savo gyvenimą teisingai. Be jo tampa atsakingas už savo veiksmus. Bet, to niekam nereikia. Kam mąstyti, jei yra kas mąsto už tave. Visiškas ištižimas persekiojantis kiekvieną iš mūsų. Ir aš mieliau renkuosi beprotybės alsavimą ir akimirkos grožį, nei amžinybę, nežinia kokioje baloje. Kančios tikrumą, nei ramybės poilsį.

Išlaipintų desantų pratybose lingavo žolės. Aš ten buvau, bet kraujas sutirštėjo. Ir tik siaubo akys. Ir upė, prie kurios mes sėdėjome, leisdami orą į sutrunėjusius paukščius mūsų akių. Aš pamenu, kai atsiskyrė noras gyventi ir tikėjimas ateitimi nuo saulėto kranto. Viskas, kas tada buvo gyva tapo išnaudojamų sliėkų pašaru. Žydrumas akių ir tikrumas nuotykių išvartytais kapais tikėjo į smegenų užkaborius tikėdamas, kad buvimas turėtų būti, o išmestos žuvys gyvenimo juoku dabintis. Nieko iš to, ką pamenu, nebuvo gyva tik kritimas nesibaigiančiu tuneliu į tiesos paieškas ir apsisvertimas savo vėmimu į geluonių žaizdas, stūmė širdies liekanas apgaubtais žandais. Ir tada, kai viskas užgeso, aš pamenu gulėjimą ir žiūrėjimą į negyvą varnėną, kurio akys kalbėjo, kad mirtis tai būdas išgyventi kitiems. Tada suvokiau tragizmą nuostabaus gyvenimo, kurį atidėjau neribotam laikui. Ir aš mačiau kulkas, kurios skrodė mano kepenis ir plaučius, raizgydamos po vidurių labirintus. Nebuvo skausmo ir dantų griežimo, tik tylos akimirka prieš ateinant aštuonkojams. Pamestos viltys ir išsigelbėjimo jau nebėra. Per vėlai suvokiau, kad esu nebegyvas. Per vėlai atėjo ašaros ir kitų mirtys. Tikrumas, kuriuo dangsčiausi, buvo supelėjusi chimera mano minčių tėkmės. Ir vieną rytą, kada visas pasaulis kelsis į dieną, aš žinosiu, jog padariau viską ir kartu nieko. Nieko dėl ko būtų verta įkvėpti dar vieną gurkšnį. Bet jūs gyvensite, mano sugalvotieji draugai, ir juoksitės iš pašaknių kurtindami ateinančias kartas. Ir vienatvė bus jūsų tikrieji draugai. Gerdami vyną ir traiškydami iliuzijų tėkmę. Jūs, ateities genijai.

Žibintų šviesa, einant lyjančia gatve. Momento tikrumas. Štai dėl ko gyvenome ir štai dėl ko mirštame. Žiūrėjimas į lietu gimsta savo tikrumu į rytojų. Ir mes čia. Tikėdami laiptais į asfaltų liekanas,

grožimės nesuvokdami, nes išskirtinumas baigėsi ir susiplakame į masę vandens, krintančio ant smilkinių paviršiaus. Ir niekieno veide nerasdami išeities šešėlio. Tikėjimas likimu ir šalčio stiprumu. Ten kur galimybės miršta dar negimdamos ir noras gyventi, dar neišbaigtas. Mes nužudėme viltis ir tai, ką pamatėme sunaikino bet kokią gyvastį. Bet aš prisimenu lietu ir stiprumo akimirka, kada traukiau iš kišenės žibintuvėlį ir vaikščiojau tuneliais vedamas smalsumo. Pakartos akys ir išluptos šunų akys buvo tai, kas vertė mane abejoti grožio ir gėrio absoliutumu. Tik traukiausiu į kampa tyliam merdėjimui ir kviečiau tuos, kurie niekada nepasirodė. Taip aš augau. Bet tai nebuvo progresas. Tik mačiau daugiau aplink save ir tai augino pasipriešinimo bangavimą. Ir kiekvieną rytą, klausdamas mamos, ką valgysime, mėginau suvokti kas ne taip. Bet tai niekada neatėjo. Turėjau viską padaryti pats. Suvokti pasaulį ir pasibaisėti jo šaltumu. Bet tai normali reakcija, kuri vėliau perauga į susižavėjimą. Kiekvienas juokas ir medis tapo susižavėjimo objektu. Pradėjau suvokti kiek mažai ir kiek daug nuo manęs priklauso. Nes iškritau iš gyvenimo lopšio į visišką nežinią, kurioje tebesu ir dabar. Tada išgirdau muziką ir tai velniškai sustiprino, kartu išmušdama pagrindą iš po kojų. Mano pyktis ir sumišimas persikėlė į smegenų užkaborius ir supratau kaip reikia maištauti. Mano autoritetai seniai mirė. Tik jų žodžiai liko. Žodžiai. Gal pagaliau radau nišą, kurioje galima spjaudytis. Ir spjaudžiausi kaip pakliuvo, toliau naikindamas gyvenimo šviesą. Dabar nebesu toks tikras kur buvo tamsa, o kur šviesa. Tai tapo viena. Arba išvis išnyko. Ir man tai velniškai patiko. Kurti naikinant. Žiūrėjimas į kiekvieną akį ir išganymo ieškojimas. Ėjimas per pelkių pakraščius į žėrinčią miglą. Man neberekėjo taisyklių, kurios aiškintų kaip gyventi. Aš kūriau gyvenimą pats. Laikrodžio spyruoklės ir atšvaitų persekiojimas kūrė geresnio gyvenimo viziją. Sumenkintos cigarečių nuotrupos ir šilumos pėdsakai. Ir poilsis, kuris niekada neateis. Viskas kas liko po gaisro. Mirstančioje tikrovėje galime tyliai apsikabinti ir vėjui nusileidus, nusišypsoti.

Žiūrėjimui į akis. Persišaldžius degti. Gyvenimui pustomant ausis, klausyti. Tiek visko ištraiškytais pirštais per žemių sąjungą kentėti prisirpstančias alyvuoges. Ir tada aš atėjau ir prisėdau, galvodamas apie lyjančią saulę savo pirštais. Tikrovė, už kurią dėjome galvas, pasirodė kitokia nei tikėjomės. Mūsų racionalumas, mums nepastebint, kasė duobė. Duobę tarp mūsų ir likusio pasaulio. Ir aš nepastebėjau kaip pasenome. Kaip vaikai dėlioja savo smėlio namus ir kurpia maldas. Mes taip nebemokame. Mūsų ratio užvaldė iki pat šaknų. Ir vėsus vakarą, sėdint prie laiptų, mes nebematome stebuklo. Ir dabar per vėlu šaukti „ką mes padarėme“, o tik nususukus išspjauti cigaretę. Gimimo akimirka sunaikinau tai, kas nebuvo mano. Ir vėl paaugus, prisimenu, kaip žaidžiau su vandeniu ir tėkšdavau į pelkę savo batą.

Buvo šilta, pamenu, ir vaiduoklių akys, kurios persekiavo, tą akimirką išnykdavo, nes norėjau juoktis. Tada dar nebuvo atradęs gyvenimo stebuklo, bet jis pats liejosi pro mano pirštus. Tik baimė būti suvedžiotam ir sudegintam. Baimė sutikti dievą, nes nežinojau ką jam sakyti. Tyliai biro pro mano nagų pakraščius į rūškanotą ateities viziją. Bebyrant mėtytis į kraštutinumus ir gelbėti mirštančias seiles, mano tikėjimo. Sarak, mano tuštybe, mano išpuoselėtas dailumo sutvėrime. Tik lipimas pergraužtais batais į progreso kalėjimą. Žmonijos ateitį ir paskalų srutas. Nieko, dėl ko ši diena būtų vertingesnė už kitą, bet, tačiau įsižiūrėjimas į nesantį tašką virpina idioto smegenis. Ir varnėnų mirtys kalbančios apie tuščio asfalto grožį.

Mano pyktis prasiverždavo vienatvėje, kai išsigandęs draskydavau savo norus. Visas pasaulis buvo mano saujoje ir kumščių daužydavau sienas, nes nemokėjau būti ir kentėjimuose šluostydavau savo galvą. Šilumos poreikis ateina net tamsiausiems iš mūsų. Bet tada radau mintis ir raides ir pasaulis pasikeitė. Mano pasaulis. Knyga po knygos. Nežinau kas tai buvo. Tiesiog visas smalsumas prasiveržė užtrauktom akim. Ir aš tyrinėjau visus ir viską. Slysdamas į nežinią kapojau savo žinojimą. Man labiau rūpėjo tamsa ir chaosas. Ir atėjimų rate, galų gale pamačiau norą mąstyti. Grūsti į sąvokas viską, kas aplink. Savirefleksija iki kraštutinumo. Ir tada pamačiau keistą dalyką – pradėjau numatyti žmonių poelgius. Pradėjau suprasti kaip jie mąsto ir polemikoje koreguoti jų pačių pažiūras. Išmokau suprasti. Bet lygiaverčio varžovo neradau. Ne dėlto, kad buvau sustabarėjęs ar nelankstus. Paprasčiausiai mačiau, kad žmonės įsikimba vieno požiūrio ir jį absoliutindami taiko visur. Tai yra didžiulė klaida. Fizikos dėsniai nepritaikysiu menai ir atvirkščiai. Jie nesuprato, kad su žodžiais reikia elgtis labai atsargiai. Jie gali labai praversti, bet ir labai paklaidinti. Mano tų laikų nihilizmas skverbėsi pro nesubrendusias akis. Viskas, ką buvo galima sunaikinti, naikinau be atodairos. Laisvi protai. Juos galbūt sutikdavau tik knygoje. Ir tai tik pavienėse. Bet dabar galvoju, kad ir jie nebuvo laisvi. Jie buvo įstrigę tarp žodžių. Bet aš nekaltinu. Aš pats toks. Mintimi išsiveržti iš žodžio gnaužtų reikalauja drąsos ir dažniausiai baigiasi beprotynu, nes mąstyti pasaulį be žodžių yra velniškai sunku. Ir kartais, kai pagalvoju apie praeitį, mano mintyse tik jūros ošimas.

Aš nepamenu kaip mylėjau. Mano mintys sirpo rudens pavėsyje ir kiekvieną kartą lipant iš medžio dairiausi į atsėlinančią praeitį. Mano gyvenimas baigėsi ties jūros krantu ir visa kita nebuvo svarbu. Mes verkėme į balas ir žodžiuose skandinome savo liūdesį. Ir išlaipinti desantai kalbėjo, gyvenk mielas drauge, džiaukis kvailas padare ir, pamenu, išlupau jo akis. Nes netikėjau kažko keičiamumu. Vienintelis

juokas tirpo vyšniose ir žyrantis žvyras glostė pėdų pakaušius. Siurbėlės ir gilumos nebuvimas. Tikėjimo ir netikėjimo sintezė. Kas iš viso to liko. Tik pakarti šunys mano kančios.

Bėgantys žiurkėnai ir išpraustos gyvenvietės papėdėje dėliojau savo pasagas į dėžę sukaltų vinių. Byrėjimas ateinančiu rytojumi ir išganingumo nebuvimas kalbėjo, kad gyvenimas sutraukytomis grandinėmis negali rasti vietos. Kad išplėšimas surudėjusio tikėjimo gali padaryti juoką beprotybe, kai viskas pasimirš rytojaus nuosėdose. Trankant galvą į sieną, tenkinantis supelijusiomis vertybių galimybėmis, sušunka prakeikti varnėnai, nes neliko namų į kuriuos nešame lizdą. Nieko dėl ko vertėtų kalbėti išgainingas kalbas, prasmirdusiomis tuščių laukų alyvuogėmis. Tik tikėjimas ir užliūliuotos kačių galvos įtikinėja, kad ne viskas, ne viskas taip tuščia ir verta pabėgimo. Kad čia ir vakar dar buvo galimybė keisti savo vidurius, kurie niekam neprivalo rūpėti. Ir aš nebenoriu girdėti jokių taip ir ne tik tyliai merdėti, kol ateis mano draugai ir mes žaisime supynes ir lupsime vienas kitam nagus, nes užtai reikia mokėti savo sukurtomis iliuzijomis. Ir tada mes dainuosime užburtomis fleitomis į rytojų ir nieko, kas vakar ir gyvenimo pradžioje, tik nepataisomas šilumos poreikis skiria kiekvieną iš mūsų. Bet pėdos auštą ir viena rytą nebejauti pasaulio, nes kažkas ne taip ir žiūrėdamas šešėliuose nebeskiri spalvų, nes taip reikia, nes galėjimas neturi ribos, kurią galima trankyti. Kelias, kurio nematau kiekvieną kartą įsisupdamas į lopšį, kur namai kalba išprotėjusiomis lūpomis apie tikrovės stiprumą ir aš atsiguliu dienai baigiantis, kad galėčiau išspausti lašą jausmo. Kiekvienas tikrovės atspindys smeigia peilį į mano smegenis ir skausmas netenka vilties, kiekvieną kartą kabinant spyglius ant eglės. Bet pasaulio ilgesys, naikinantis tiltus į anapusybę, turi jėgos šaipytis. Šaipytis iš galėjimo ir turėjimo, kai niekas nesvarbu. Galimybės juoktis ir mylėti savo sukurtas iliuzijas. Ir pirmą kartą pajuntu tikrovės išbaigtumą.

Žiūrėjimui į akis, nešimui į pažastis. Geluonių pabaigoje iškarpytos žvaigždės rymo. Ir aš ateinu palaidodamas šviesą, nes tamsoje randu gyvenimo tikrumą. Visatos platybėse mano klyksmas. Nieko iš to neišėjo, bet dar ne laikas. Dar vaikai gyvena ir jų juokas mano rytuose kalba apie tikėjimo galybę ir sparnuotų paukščių pavėsyje randu savo sagą, ir atsisėdęs verkiu, spausdamas kiekvieną lašą, kuris nebėga. Taip mano iliuzijos virto tikrove ir pasagų pabaigoje nebematau išprotėjusiųjų žvilgsnių, nes atėjo laikas skaičiuoti galimybes. Bet aš pamenu kirstuką, tokį mažą ir gyvą ir jo pasrūvimą kraujais, mano tėčiui užsimojus kastuvu. Ir tada bulvių laukuose jie bėgiojo, o mes maži vaikai juos gaudėme ir spardėme, nes žinojome kas yra blogis.

Tikėjimas ateitimi kiekvieną kartą lipant laiptais. Ir netvirtu balsu užbraukiant dieną. Mes buvome išskirtiniai vaikai, bet visų galimybių gale neliko nė vieno, kuris galėtų išgelbėti pasaulį. Paskendę malonumų pinklėse pamilome gyvenimą. Tai buvo mūsų klaida. Bet jau vėlu ir tik vienetai, kurie sugebėjo išlįsti ir vėl maištauti, buvo paženklininti netikėjimu. Ir kiekvienas rytas ateidavo savo stiprumu, ir aš pamenu, kaip pirmą kartą nusivyliau savo gyvenimu. Tai buvo įprastas rytas ir mes su draugu ėjome į darželį kvailioti. O ten ant pavėsinės pamatėme pakartą katę. Tai buvo šokas, bet, kai dabar pamenu, tai buvo pradžia mano susitikimo su realybe. Ir pūkuoti sparneliai bei švelnūs padarėliai kažkur dingo iš mano akiračio. Mano visa vaikystė buvo viena didelė baimė. Baimėaiduoklių. Baimėdievo. Baimėtėvų. Baimėdraugų. Ir tik vėliau mano nihilizmas įsikerojo ir sugebėjau įveikti tai, kas trukdė gyventi. Tada atradau liūdesį. Tai buvo lyg rimtas žaidimas. Visur matyti tamsiąją gyvenimo pusę. Tai tapo įpročiu vedusiu į neišvengiamą pasibjaurėjimą pasauliu. Šlykštuma, kuri kilo buvo tikrasis nihilizmo veidas. Ir tada, tamsiame kambaryje, visiškai vienas aš pirmą kartą panorau mirti.

Dūmai lėtai slinko mano pirštais ir aš jau žinojau, kas yra beprotybė. Jos tylūs pirštai lietė akis. Mano draugai lindo iš žolių ir mes statėme bunkerius, kuriuos dabino nurautomis žibutėmis. Po to šaudėme į pralekiančius zuikius ir galvojome, kad toks ir yra gyvenimas. Naikinti, kad nebūtum sunaikintas. Tikrovės liekanos kiekviename žingsnyje. Ir mes plėšomės į gabalus tenkindami paskutinį norą, kuris visada slysta pro pirštų galus. Galėjimas nėra norėjimas ir šiurpinantys prisiminimai tik dar vienas sunkus grobis naikinant tai kas buvo. Tikėjimo lobis ir atradimo skonis. Kačių gyvenimas palaidais plaukais į dar vienos dienos perdėjimą. Tie, kas išliks turės kurti naują pasaulį naujoje žemėje, susidurdami su neįmanomybės tikrumu. Ir kaltinimas praeitos žiemos su užpustytais tikėjimais ir mažu vaikų juoku. Kūryba, kurios pamatas kančia. Tikėjimas, kurio niekam nereikia. Matymas zombių ir ištaškytos medžių liekanos. Taip mes sirpstame ir dėkojame už dar vieną dieną šioje pasukų duobėje. Bet niekas taip ir nesuprato, kur tiesiamos šios supjaustytos rankos. Į kokį pasaulį jos rodo ir parodo. Nesaistomas juokas ir matymo užgaidos. Ir nieko, kas galėtų tyliai priėti, prisėsti ir apkabinti.

Rankos galvoje bičių spiečiai kalenantis dantis į surūdijusį tikėjimą. Ir tada atėjo žiema. Tolumoje matėsi šalčiai, o šalia supelėjusios ledų galūnės. Aš jais lipau, nuėjau iki vidurio ir nepastebėjau kaip ėmė skilinėti ledas po kojomis, nes žiūrėjau į žvaigždėtą dangų. Taip mano mirtis atėjo pro užpakalines duris. Ir mes sėdėjome ir ilgai kalbėjome apie pasaulio beprasmiškumą ir iliuzijų džiaugsmą. Ir ji man sakė, taip

tu teisus. Tu velniškai teisus. Ateik pas mane. Ir tada suvokiau, kad ir mirtimi negalima pasikliauti. Viską reikia atlikti pačiam. Visas gyvenimas mano ir tik mano rankose. Man patiko mano laisvė. Galėjau būti bet kuo. Šlavėjas ar mokslininkas, jokio skirtumo. Nebereikėjo žudyti. Galėjau kurti. Kūryba buvo kelias į išeitį.

Mano mirtis nereiškia nieko. Tai tik svilėsiai padvėsusios katės. Todėl aš nebegalvoju, kas bus rytoj. Mirtis, tai galimybė gyventi kitam. Bet tai nėra altruizmas. Tai mirties pateisinimas. Bet mums nereikia nė to. Mes stovime pliki. Nieko, ką būtų galima pasiimti. Tik praeitis, kuri nebepriklauso. Jūs, laisvieji protai, žinote ką reiškia taip gyventi. Ir kur tai veda. Tie keli, kurie išgyvens, valdys ateities juos. Akimirkos stiprumas buvo mūsų įkvėpimas. Ir tikėjimas ateitimi. Apie puikią karjerą, pripažinimą ir pagarbą. Ir ėjimas saulėje, puikią dieną, kai kūnas džiaugiasi, pirmyn. Jūs tai pamenate. Ir suprantate, kad tai buvo viena iš iliuzijų teikiančių jums gyvenimą. Tačiau vieną puikią dieną ateina laikas suvesti sąskaitas. Be jokio pykčio ir nuoskaudų atiduoti paskutinį atodūsj.

Kuriamų žodžių atodūsyje pateisinančios viltys. Surudėjusių aštuonkojų minioje tie keli, kurių pasagos nepalietė. Ir jie stovi mano akimis šluodami pasaulį ir tvarkydami išmėtytus šiupinius. Užjausdami kiekvieną žmogų, nepamiršdami ir savęs. Žiūrėjimas yra turėjimas, nes nieko dėl ko kabinamos pakeistos minties atodūsiai. Akliems kupranugariams dalinamos rankos. Ir taip, taip mes gaivališkomis jėgomis sirpstame rytojun. Daryti tai, kas nepadaro ir mėtyti tai, kas išmėtyta. Ir kai vieną rytą ateis. Mes gulėsime ir juoksimės, nes tokia gyvenimo prasmė. Išplėšytų kalibrų dūmuose. Juoksimės.

Minioje mano vyzdžiai išsiplečia ir aš nebežinau kurioje pusėje tiesos laukai. Antisocialumas kaip kokia žymė žyminti kiekvieną idiotą-plius. Tu gali stengtis ir ignoruoti, bet kiekvieną kartą apsižvalgius lieki vienas. Kitoniškumas atsiranda kartu su individualybės išaukštinimu. Tai būdinga. Bet tie keli, kurių kitoniškumas juos persekioja ir jie negali atsikratyti, priversti eiti prieš srovę. Niekas iš mūsų to neprašė. Niekas dėlto nesijaučia nei pralošęs nei išlošęs. Tai tiesiog žymė. Ir vienatvės jausmas visada lieka. Galima pildyti tuštumą juokingais sąmojais, šypsenomis ir žmonių ilgesiu. Bet visada lieka kažkas ne taip. Ir eidamas gatve nebesutinki nei vieno žvilgsnio, kuris priverstų sustoti. Mes mirštame ir tai mato kiekvienas. Žiūrėjimas į srovę anapus savęs ir mąstymo džiaugsmas bei prakeiksmas. Toks yra mūsų likimas. Likimas, kurį susikūrėme patys. Net jei būčiau žinojęs, kad viskas taip baigsis, vistiek bučiau ėjęs tuo pat keliu. Taip jau yra. Gamta man įpūtė gyvybės, palikdama laisvę nuspręsti kada mirti. Už

tai jai esu dėkingas. Ir amžinybės ilgesys bei jos panieka grumiasi mano galvoje. Mes gyvename tarp kraštutinių. Bet lieka stebuklai, kuriuos matome kiekvieną dieną. Vien tai priverčia užsimiršti. Ir pasinerti į nepaliojama tekėjimą. Ne viskas, kas buvo vakar tinka ir šiandien, bet tokia kaina tenka mokėti už pamiršimą. Prisitaikymas yra svarbiausias uždavinys pakeliui į išgyvenimą. Bet aš nesugebėjau. Mano pasaulis kitur. Mano išgyvenimai neatitinka tikrovės ir aš nesijaučiu nugalėtas. Akmuo nesijaučia nugalėtas, jis tiesiog skęsta. Taip mes juokiamės iš gyvenimo. Nepriimdami ir neabsoliutindami. Taip mes einame lūžtančiu ledu. Ir vieną dieną, kai pasaulis išprotės, mano pelenų likučiai smagiai svilins jūros pakrantę, kokiam vaikui įmynus į juos pėdą. Aš negalėčiau ramiai gyventi, jei žinočiau, kad manęs laukia amžinybė. Nėra nieko šlykščiau nei gyventi amžinai tarp idiotų su kitu idiotu priešakyje. Tai ne man. Už penkias minutes laisvės aš pasiruošęs paaukoti amžinybę. Taip jau yra. Ne kiekvienas tai supras. Bet aš ir nesitikiu. Bet galbūt jūs, laisvieji protai, mane suprasite. Išgyvenimui reikia jėgų. Ir patirties puoselėjimas ne visada tikras. Žiūrėjimas į ugnį svilina mano blakstienas ir vyzdžiai vėl susitraukia.

Aš noriu, kad jūs, laisvieji protai, gyventumėte ir išgyventumėte. Užauginsite vaikus, parašysite knygą, išgarsėsite ir pagaliau gausite lauktos pagarbos. Nes gyventi vien šia akimirka ilgą laiką yra neįmanoma. Noriu, kad tai suprastumėte. Pamiršimas lygiai svarbu. Visi kviečia mėgautis akimirka. Bet gyventi iliuzijose taip pat svarbu. Aš padariau šią klaidą. Mano tiesos troškimas buvo per ne lyg gajus ir aš pamiršau iliuzijas, vien jas naikindamas. Mano realybė tapo nepakeliama, nes neliko neiškuoptos duobės. Viską įvardijant sąvokomis, jos tampa tikros. Ir grįžta savo iškreiptais veidais kiekvieną rytą, vos pabudus iš košmaro. Nebeliko saugios vietos, nes mušis persikėlė į galvą. Minčių artilerija apšaudė kiekvieną sąvoką ir taikos vėliava lieka užkasta prie nežinomo kareivio kapo. Tokia tiesos kaina. Nevisi gali už ją susimokėti. Bet pamišimo namai visada atviri mėginantiems. Nepaisant visų beviltiškumų, tai verta kaina. Nors kartą tapti dievais ir pažvelgti į pasaulį pro jų akinius. Ir tai, ką pamatai nuplauna visas kančias.

Aš pamenu vieną žiemos dieną. Sėdint prie jūros ir šviečiant saulei. Tai pas mane atėjo ir aš penkias sekundes pajutau norą gyventi. Nusišypsojau. Ir tų sekundžių pakako išgyventi dar keletą metų. Mums reikia šoko, kad galėtumėme įprasminti savo būtį. Todėl mus traukia kitų mirtys. Dviprasmiškais veidais pareiškiame užuojautą ir norime pamatyti kūną, kad jis mus sukirstų. Norime pažinti mirtį. Norime nemirti. Norime mirti. Ir tabaluojamės tarp dilemos varžtų.

Mano mintyse vis kartojasi pasaulio vaizdas. Nėra nieko nuostabiau kaip jį stebėti. Žmonės, gėles, sliekus ar naktį. Gailiuosi tik dėl vieno – kad nesugebėjau jo geriau pažinti. Mano pažinimas buvo mano gyvenimas. Gyvenimas abstrakcijoje pamirštant realybę. Iš kitos pusės per daug gyvenant realybėje ir pamirštant abstrakcijas. Tikėjimas pasaulio pažinimu buvo švelnus padaras. Jis nuolat stebindavo ir guosdavo. Tik su juo galėdavau užmigti. O ryte imtis knygų. Viskas ką sužinodavau lyg magiška ranka traukdavo gilyn. Taip pamiršdavau žiojėjančią tuštumą. Ir man patiko toks gyvenimas. Man patiko polemizuoti ir taip tikrinti savo pasaulėžiūrą. Mes visi naudojames tuo pačiu įrankiu – protu. Įtraukiant ir dvasinius dalykus. Tai ir yra mūsų ribos. Kategorijos iš kurių išsilaisvinus tu tampa beprotis. Tik sužinoję kaip veikia smegenys, mes iš tiesų pažinsime gamtą anapus sąmonės. Visa kita tėra gerai pagrįsti spėliojimai, atitinkantys sveiką protą ar tiesioginę patirtį. Taip mes ir ritamės nežinodami į priekį ar atgal. Narstydami savo akis naujais pasauliais. Viskas yra čia, šiapus horizonto. Ir stebuklai tikrai vyksta. Jau nuo erdvės ir laiko atsiradimo. Tik užliūliuotos smegenys jų nebepastebi.

Pasaulyje aš radau šį tą tikro. Tai mane pradžiugino ir sviedė neviltin. Atvirumas mirčiai buvo vienas iš pačių subtiliausių jausmų. Vieną kartą paženklintas nebūtis žyme esi pasmerktas. Jokio išsigelbėjimo iš šiandieninės agonijos. Tik dviprasmiškas tikėjimas, kad šiandiena nesibaigs rytojumi, o rytojus šiandiena. Pamiršimo klausimas mano akimis tekėdavo kasdien. Ir aš jį liūliuodavau mėgindamas prisijaukinti. Bet po kiekvieno grįžimo durys atsidarydavo ir žengdavau sliekų kūnais nutiestu keliu. Mano kančia tai žmonijos kančia. Mano liūdesys visų mirusiųjų reinkarnacija. Ir aš augau tuo tikėdamas. Aš tikėjau, kad būtis ir nebūtis susitiko manyje ir aš pašauktas tai išrėkti. Bet tik vienetai išgirdo. Išblėso ir mano tikėjimas. Mano sopulingos naktys ir mąstymai apie rytojų. Tik gyvenimo saulėlydyje pamiršau kas aš ir ko čia atėjau. Mano laisvė išaukštino atsitiktinumą ir pro pirštus žiūrėjau į žmogaus būtinumą. Sąvokos buvo mano dievai, bet dabar aš nebesu tikras. Mano laisvė pynė nekaltybės vainiką ir atėjus nakčiai tyliai prisėdau, rašydamas žodžius galvoje. Tikrumo aistra galando peilius ir smeigdavau kiekvienam sutiktajam, nes taip reikėjo. Ir vakarais, gerdamas kavą svajodavau apie princeses ir slibinų mirtis.

Aš nesupratau meno. Nesupratau nieko, ką jie rašė, kaip nesuprantu judančios žolės. Kiekvienas žodis smigdavo į neuronų užkaborius, bet nesugebėjau jų sujungti. Po to supratau, kad tai dar vienas žaidimas. Jie, kurie skelbėsi laisvaisiais, žaidė žodžių žaidimą. Realizuodami savo būtį jie ją naikino. Realizuodami save, jie save slėpė. Ištirpdydami žodyje realybę, jie ją iškreipdavo. Ir taip, lyg grandininė reakcija,

skleidėsi tarp žmonių. Kol galų gale nebeliko nieko iš jų vadinamosios realybės. Tik iliuzijos iliuzija. Bet tai būdas užsimiršti. Tai būdas gyventi ir išgyventi. Aš nesupratau ką jie pašė ir ką jie matė. Jie rodė pirštu, o aš stovėjau idioto akimis ir graužiau paveikslus ir piešinius. Hipnotizuojanti jėga vertė mane gilintis ir suvokti esmę. Ir tada pamačiau kiek daug sąvokų galima ištirpdyti viename potėpyje. Ištisas knygas viename paveiksle. Ir tada ėmiau reikalauti, kad kūrėjas suvoktų ką kuria. Tik dabar manau, jog tai neįmanoma, bet tada man rodėsi, kad kūrėjo darbas jam priklauso. Ir jis turi išgyventi ne tik potėpį, bet visą kūrinį. Meno horizontas vis plėtėsi ir plėtėsi, kol galų gale niveliavosi į pamirštą viskas viename. Taip aš supratau, kad meno sąvoka išsisėme ir liko tik griaučiai. Kūrinys tapo nepriklausomas ir gyveno savo gyvenimą. Ir interpretatoriai, laužydami galvas, vis priversdavo jį atgyti ir suvežėti. Kūrėjas tapo šaltu savo sąmonės mediumu, tikėdamas, jog prilygsta dievams. Bet tai buvo tik aklas Dioniso šėliojimas. Meno dėka aš supratau, ką reiškia beprotybė. Tai buvo pamirštas rojus, į kurį visada sugrįžtama. Aš tikėjau meno nelygstamumu ir žinojau, kur ieškoti paguodos. Kiekvienas potėpis kvietė kitam. Ir baigus, jį sunaikinti, nes tai yra mano. Grožį reikia naikinti, kad jis išliktu grožiu. Ir tomis akimirkomis pamiršdavau žmonijos kančią. Bet tikrovės liekanos vistiek skverbėsi ir ieškojo sau vietos išdegintuose pasauliuose. Tik tikėjimas nebebuvo toks stiprus kaip kadaise. Buvo galima išgyventi, bet tik šalia pasaulio, jo versmių nedeginamam. Ir kiekvieną rytą pabudavau su mintimi sukurti kažką didingo ir amžino. Pradėjau rašyti ir mano mintyse neliko nieko tikro. Išgalvotas pasaulis išgalvotais žodžiais tekėjo mano pirštais. Ir tikėjimas rytojumi tapo realybe. Neišsemiama realybe. Skambesio stygos lieté mano užkaborius ir aš mėčiau žodžius, pamiršdamas juos susirinkti. Mano supratimas augo į nežinią. Ir vakarais, kai atsisėsdavau kampe, tyliai džiaugdavausi, kad galiu gyventi. Pažinimo džiaugsmas buvo stipresnis už jo teikiamą neviltį, todėl gyvenau. Taip rytais pamiršdavau vėją, kuris tyliai šnibždėdavo, kad visi pamišę. Aš tikėjau, kad galima taip išgyventi ir mėgautis gyvenimu. Viskas, kas susikaupdavo difunduodavo pro atidarytas duris. Aš buvau dievas, galintis sukurti bet kokį pasaulį. Bet tik dabar, kai prisimenu, galiu pasakyti, kad kūrėjas ir naikinau tik save. Viskam užsimiršus, pasaulio blogis pasitraukė ir aš pajutau palengvėjimą. Pamiršau žmonijos kančią ir savo nuotėkas. Gyvenimas buvo gražus, bet tik matant vieną jo pusę, būtent – gyvybę. Žodžių magijoje slėpiau savo agoniją ir ištaisytos klaidos paliko neištaisytos. Jos vis kūrėsi ir kūrė mane. Taip aš supratau, ko gyvenimas iš manęs nori. Jis nori mano gyvybės. Bet aš priešinausi ir keikiau jį, manydamas, kad jam rupi. Ir gimdžiau save iš naujo, puoselėdamas viltį išgyventi, atsirėmus ant gyvenimo slenksčio. Ir realybė tyliai tyliai atėjo pro užpakalines duris.

Žmonės iš manęs tikėjosi, kad pateisinsiu jų viltis. Jie statė karkasus, kuriais turėjau lipti. Bet mano kojos slydo ir aš mačiau jų galvas. Mano pasaulis nebuvo pasiruošęs ir šunų lavoniena grįžo. Tas tvaikas vertė lipti aukščiau ir aukščiau, kol likau vienas savo sukurtame bunkeryje ir nieko dėl ko būtų verta grįžti. Čia buvo mano pasaulis ir mano laisvė. Mano vienatvė užaugino nagus, kuriais lipau siena į šviesesnį rytojų. Žiaurumo garsai apačioje pasiekdavo mane ir įsiliuobdavo į mano košmarus. Mano mintys pradėjo kurti tamsos dangų ir reflektuoti vidinę tuštumą. Sąvokos kūrėsi, o aš neturėjau jų kuo užpildyti. Kartu kūrėsi ir abstraktusis aš, peržengiantis mano tuštumą. Aš jį aučiau ir globojau, nes maniau, kad ateityje jis galės suvešėti. Taip susikūrė kitas, atskiras pasaulis. Jis priglaudė mano abstrakcijas ir paniekino horizontą šiaurės. Net dabar, kai rašau, nesu tikras ar jį įveikiau. Bet jis visada pasitraukia prislinkus mirčiai. Ir lieka tik čia ir dabar. Šviesos stiprumas ir garso grynumas.

Aš norėjau aprašyti kaip siūbuoja žolė, kaip verkia vaikas, kaip žaviai šviečia tamsioji saulėlydžio pusė, koks lipnus sniego kvapas, kaip gera gerti kavos skonį, koks žavus yra medis ir jo plaukai, kas yra garsas einant gatve, koks rūgštus citrinos apskritimas. Bet man nepavyko. Aš nesupratau žodžio esmės. Ir nuleidžiu rankas jos nesupratęs. Kopijuoti tikrovę jos nekuriant tolygų pražūčiai. Aš kūriau kopijuodamas. Toks buvo mano pasaulis. Sudužusios tikrovės kopija. Kaip tobulai jie dingsta į pasakų šalis. Nešindamiesi nuo poreikio suvokti. Taip tobulai aš likau čia, šiaurės horizonto. Ir palikau spręsti savo idiotiškomis mintimis. Ir mano sugalvotieji draugai ėmė grįžinėti. Man patiko jų iškreiptas juokas ir sulaužyti pirštai. Jie buvo mano draugai. Ir aš žaidžiau su jais užpildydamas vaikystėje paliktas spragas. Bet vieną dieną pasirodė ji, mano beprotybė, ir aš ją prisijaukinau.

Gyvenimo šešėliuose mes žaidėme ir kvatojome, ji pjaustydavo mano rankas, aš degindavau jos plaukus ir saulei atslinkus, rūškanais veidais slėpdavomės po iškastomis duobėmis ir pildavomės į gerkles jūras. Žiojėmantys žiogai galvodavo, kad mes pamišome, tada nuplėšdavome jų galvas ir giedodavome laidotuvių maršą apsuktomis galvomis. Kasdami tunelius aučiomės prinokusius kurmius ir lydavome jų kūneliais. Tai nebuvo žiaurumas, o mirties tragizmas. Giliai širdyje mes jautėme gailestį. Bet kitai dienai atėjus, pamiršdavome. Niekam nevalia dainuoti laidotuvių maršo apsuktomis galvomis. Tai per daug juokinga. Ir juokas buvo mūsų trečiasis draugas. Dalinantis mums saldinius. Žiūrėk, kas ten slepiasi? Debilas juokas! Eikš šen. Tokia buvo mūsų realybė. Ir ilgiausias laikas praleistas ten buvo trumpiausias čia.

Vaiduoklių spąstuose dabinau savo liūdesį. Stovėjau ir grožėjausi kaip jis merdi. Tikėjimas vis stiprėjo ir nežinomybės akimirka pagalvojau, kad jau laikas. Susikroviau mantą, likusius laiškus ir nuvažiauvau prie jūros. Ten sėdėjau nežinia ko laukdamas. Taip slinko atėjimai ir žiežirbų pašvaistės. Galėjimas virto praeitimi ir nugludinti akmenys žiūrėjo į mano akis. Galimybės tą dieną taip ir neatėjo su savo svoriu. Ir grįždamas galvojau, apie pravažiuojamus medžius. Kiek manęs dar liko juose. Ir kiek jų manyje. Priekyje juokėsi vaikas ir tai buvo magiška dienos pabaiga. Ir kitą dieną nebeprisiminiau tų laikų, kada meilė tėvams buvo visuotinė vaikų maksima. Tik mokyklos laikus ir patyčias. Aš taip ir nesupratau kas ne taip. Jei buvau protingesnis už juos, kodėl manęs negerbė. Jei buvau kvailesnis, kodėl niekas neuždėjo rankos ant paties ir nepasakė: laikykis brolau. Tik mėsininko peiliu smaigstė į mano augantį protą. Bet užsisklendimas savo pasaulėlyje atvėrė kitas alternatyvas – nekęsti savęs ir pasaulio. Buvau per bailus spardyti bendraamžiams galvas. Per bailus rūkyti ir gerti, kitaip sakant, pritapti. Aš auginau savo proto augalus tyliai juos laistydamas. Mano silpnybė išsiverždavo tyliais vakarais, mąstant apie geresnį gyvenimą. Tada drebėdavau ir mintyse žudydavau savo skriaudėjus. Nes nieko daugiau nesugalvodavau. Ir tik vėliau, aš vieną naktį atradau muziką. Tai buvo šokas, kurio taip laukiau. Pagaliau mano maištas prasiveržė. Ir aš šėliodavau savo kambaryje ligi paskutinio sveiko atodūσιο. Netrukus maištas prasiveržė į išorę. Ir atėjo nesusipratimo laikai. Maniau esąs vienas iš jų, vadinamųjų maištininkų. Aš nuoširdžiai norėjau juo būti. Tik tada nežinojau to, ką žinau dabar – aš ne šio pasaulio vaikas. Ir vėl nesupratau ką dariau ne taip. Mano nesubrendęs infantiliškumas jiems buvo šlykštus. Ir taip, mano drauge, vėl atėjo pamirštoji vienatvė. Paėmiau į rankas knygą. Po to kitą. Ir prasidėjo juodoji epocha. Senos pasaulėžiūros naikinimas ir naujos kūrimas. Bet, kad kurtumei naują, reikia išnaikinti senąją. Kurį laiką gyvenau ant pelenų. Mokslas buvo tas švyturys, kuris mane priglaudė. Mokslo siūloma tikrovė atitiko mano ilgesį. Jis atsakė į daugumą tuometinių mano klausimų. Žinoma netiesiogiai. Ryšius tekdavo sukurti pačiam. Bet taip, po truputi, vadavausi nuo prietarų pasaulio. Ir nauja realybė drebino mane iš pamatų. Iliuzijos po truputį tilo ir prigeso, kol atėjo metas pasirinkti – grįžti atgal ar eiti pirmyn, atmetus viską, kas sena. Prisilietęs prie mokslo aš nebegalėjau rinktis kito varianto. Smalsumas diktavo savo sąlygas. Taip išlaisvinau gyvybinę erdvę naujam pasauliui. Ir knygos tapo kasdiene rutina. Ir dabar, žiūrėdamas į praeitį, aš imu pamatyti ryšius nuo pat vaikystės, vedusius mane link to, kas esu dabar. Tai nėra likimas tradicine prasme. Tai nėra griežtas determinizmas. Tie ryšiai tai mano sąmoningi ir kartu nesąmoningi pasirinkimai. Tai savotiškas pasmerkimas iškristi iš gegutės lizdo. Ir tada aš suvokiau, kad maištas

pirmaisia vyksta galvoje. Savo susikurtų ribų peržengime. Ir jų peržengimas kuria naują odisėją. Kurios pakraščius jūs, laisvieji protai, ir turėsite rasti.

Neblėstamybės proveržyje kabinau savo aštuonkojus, nes tykiai rytai spurda savo mažose lovelėse, kabindami mano sapnams išganingus pamokslus. Žyru žyru jie linguoja ir aš atsibudęs nebematau skirtumo tarp realybės ir sapnų. Vienodai mirštu ir ten ir čia. Tik vaikų plevėnimai spurdančiomis akimis primena, kad laikas keltis į gyvenimą ir juoktis įkritus nevilties glėbin. Siunčiau po velnių visus ir viską, bet tai nepadėjo. Mėginau mylėti, bet ir tai buvo bėgimas nuo iliuzinio šuns. Eidavau į pasaulį nepamiršdamas, kad mano kampas manęs laukia ir tai padėdavo įveikti nerimą. Jūrai linguojant sugalvodavau įvairias istorijas ir jas įgyvendindavau. Supdavausi vandenyje elfams matant ir dainuodavau užburiančias dainas jų ausims pritraukti. Aš medžiodavau jų ausis, nes kalvis už jas duodavo po šimtą šilingų. Tikras turtas vargšui benamiui. Tik princesės buvo pasibaisėtinos, todėl su slibinų vaikais žaisdavome pokerį – jie mane mokino. O atėjus žiemai statydavome besmegenius su nukirptais kankorėžiais ant lapių kailių. Ir tik praeivių balsai pažadindavo. Ir aš ilgai ant jų pykdavau, kol ateidavo tolerancija ir pakeldavo mane už pažastų.

Stebėjimas ugnies šviesos buvo kelrodis. Nešant deglą tamsoje ir apšviečiant būties labirintus. Galėjimas tikino, kad dar ne laikas ir ne vieta. Ir mano mirtis po truputi tolo. Aš toliau rašiau ir kopijuodamas kūriau. Tai buvo mano ramybė. Ir kartais mėgindavau realizuoti savo sukurtus pasaulius. Išnaikintus plotus laisčiau vandeniui ir dėliojau plytas. Mokslo prisilietimas kūrė tikėjimą, kad visko pažinimas tėra laiko klausimas. Bet sutikti žmonės mane atkalbinėjo. Jų tikėjimas turėjo virsti manuoju. Man tai nepatiko ir ėmiau vengti žmonių. Aš žinojau einąs tiesos keliu. Ir mano smalsumas man padėjo. Man patiko šitas iššūkis. Aš nušokau toliau nei mano bendraamžiai. Ir tai galėtų paaiškinti kodėl nepritapau. Su jais bendraujant manęs visą laiką nepalikdavo nuojauta, kad kažkas čia ne taip. Jie kažką praleidžia. Tik nežinojau ką. Mano autoritetai gyveno knygoje. Aš tikėjau jais. Ir tik vėliau, susipažindamas su kontraargumentais, imdavau iš lėto abejoti. Taip vystėsi mano kritinis mąstymas. Knygų lentynos pilnėjo, o mano žinių troškulys tik gilėjo. Iš mokyklos gautos žinios buvo tik lašas. Apskritai mano laikų švietimo sistema buvo supuvusi. Mums grūdo žinias pamiršdami mąstymą. Jie gaudavo aukščiausius balus nesuprasdami dalyko esmės. Tai lyg dėliojimas kaladėlėmis – jie išmoko taisykles ir dėliojo, nežinodami nei kodėl, nei iš ko tos kaladėlės padarytos. Tai mane varė į nevilgtį. Sėdėdamas vienas aš mėgindavau suvokti kas yra tikimybės, bet atsitrenkdavau į sieną.

Mokytojai to taip pat nežinojo. Viskas ko iš mūsų reikalavo buvo paklusimas taisyklėms ir jų išmokimas. Aš mėginau suvokti, kodėl mano kūrinio interpretacijos būdavo įvertinamos blogai. Nesupratau ko iš manęs reikalauja. Mano interpretavimas jiems netiko. Pasirodo net čia nebuvo jokios laisvės. Tik planas ir taisyklės. Ir vieną dieną aš pasijutau nevykėliu. Tada eidavau į skaityklą ir skaitydavau viską, kas domino. Aš nebetikėjau pažanga ir savo ateitimi. Tik fizikos mokytoja buvo viena iš retų išimčių, kuri mokėsi kartu su mumis, stengdamasi sudominti. Aš ateidavau į jos pamokas pavargęs, o išeidavau su drebančia širdimi. Taip buvo padėtas pagrindas ėjimui mokslo link. Bet vėliau aš viską pamiršau. Ir tik juodojoje epochoje viskas grįžo.

Mano kančia vėl tapo žmonijos kančia. Ir aš gulėjau, muzikai skalaujant ausų galus. Juodas jausmas juodomis mintimis dabinamas. Mirties suvokimas ir troškimas atėjo visu smarkumu. Ir aš pjausčiausi rankas, kad fizinis skausmas nugalėtų chemijos trūkumo sukeltus merdėjimus. Kurį laiką tai gelbėjo. Bet vėliau tai tapo nebepakeliama. Nuėjau prie jūros ir persipjoviau venas. Deja nieko iš to neišėjo – kraujas sukrešėjo ir teko baigti paskutinį žaidimą. Kurį laiką gėriau vaistus. Atsistačiau ir juodoji brendimo epocha praėjo.

Mokslas jiems per sudėtingas, todėl jie ieško kažko amžino ir lengvo. Religijos gyvos. Pastatytos ant idiotų-minus galvų. Praėjau religinę sąmonę, bet tai, ką išvydau verčia klausti ar ne geriau būtų buvę joje merdėti. Pasaulis šaltas ir jam nuspjauti. Vienas savo kampe. Tik kūrimas leidžia pamiršti. Todėl absoliutinau kūrybos procesą. Naikinau save vardan istorinio ilgaamžiškumo. Viskas, ko norėjau, tai pamatyti pasaulį dievo akimis. Ir iš dalies man pavyko. Mokslas suteikė man akinius, o mąstymas - akis. Taip šuoliavau nuo vieno laipto ant kito tikėdamas savo iliuzija. Tikėdamas žmonijos iliuzija. Ir nieko dėl ko verta atsisukti atgal. Tik pamišęs troškimas temdė saulė. Ir aš kentėjau savo agonijoje, statydamas savo pilis. Kurdamas pasaulius ir juos apgyvendindamas. Mano juokas krešėjo ir vieną rytą užgniaužė gerklę. Prarastos viltys naikino mano smegenis ir trumpam atitrūkdavau, paįšydamas sienomis. Kurdamas ir išsemdamas savo iracionalumą, kad galėčiau atsverti racionalumo svorį. Tikėjau, kad galima tiesa ir mano viltis buvo mano tikslas. Bet aš nesuprasdavau žmonių ir tai buvo mano pasmerkimas. Tikėdamas šviesesniu rytojumi aš norėjau juos temti pirmyn. Absoliutinamas pažinimas buvo mano kelrodis ir galybių pabaigoje išgyvenau savo kančios branduolį. Tai buvo galimybė gyventi. Tai buvo mirties suvokimas. Ir tik dabar, rašydamas šiuos žodžius, aš galiu pasakyti, kad tai buvo mano įkvėpimas. Mirties šaltumas įkvėpė mane mąstyti. Atsiverdamas mirčiai ir suvokdamas laikinumą, galėjau kurti. Tai buvo mano

išgyvenimas ir kartu ėjimas mirties link. Aš suvokiau, kad sergu, bet rinkausi verčiau ligonio gyvenimą, nei gyvenimą pilkos vidutinybės. Jeigu atvirai, rinkosi mano smalsumas. Aš tik paklusau ir ėjau. Mano aplinka buvo patenkinta tokiu gyvenimu, kurį turėjo. Jų pramogos buvo visų pramogos. Jų norai buvo visų norai. Jų tikėjimas buvo visų tikėjimas. Ir tokia banda lengva manipuliuoti. Nors kiekvienas jų turėjo saviškumą, bet tai aplinkos buvo traktuojama kaip trūkumas, ir saviškumas gniaužiamas. Tai buvo žiaurūs laikai. Niveliuojama savastis ir individualumas. Neigiamos mąstymo teisės. Ir tik vienetai galėjo tai praeiti. O praėję niekada nebegriždavo, tik žūdavo beprasmiškame kare, spėję išrėkti savo mintis. Individualumo amžiuje liko pamirštas pats individualumas. Tikėtis rytojaus tapo įprasta. Aš suprantu, kur link suka jūsų mintys. Gyvenimas mirtyje yra niekingas aristokratiškumas. Gyvybės šaltinis, maitinantis žmoniją, yra būtinas. Be jo, net ir jūs, laisvieji protai, neišgyventumėte nė dienos. Tikėjimas rytojumi yra išganinga iliuzija. Nevisi tai sugeba. Nevisi tai išjuokia. Tik galimybių audroje, mes jaučiamės laisvi, suvokę būtinumo žabangas. Bet tie, kurie vieną rytą pabunda ir sako: velniop tai. Jie supras mano nihilizmą.

Rymanti dabartis ir tikrumo išganymas keliavo mano kuprinėje. Ir tik sapnuose aš suvokdavau jos sunkumą, nes atėjus rytui, sąmonė vėl būdavo dievas. Aš tikėjau, kad žmogus prilygsta dievui. Bent iš dalies. Žmogus, kaip aukščiausia gamtos evoliucijos pakopa, yra pasmerktas dievop. Absoliutindami sąvokas, mes kuriame dievus. Tik jie jau tampa ne substancijomis, o tobulomis abstrakcijomis. Projektuodami savo jausmus, suteikiame gamtai žmogiškumo ir šaltumas bei beprasmybę išsisklaido. Tuo ir gyvena minia – meilė sau. Meilė artimui – meilė sau. Meilė gamtai – meilė sau. Tik taip dar saugumas ateina pro užpakalines duris. Ir čia egoizmas nebetenka prasmės. Viskam suteikus žmogiškąjį – savęs – statusą, matai tik save. Štai iš kur ateina subjektyvumas ir kur pasilieka. Bet mes, kurie siekiame tiesos, privalome išgyventi kitaip. Žmogiškojo statuso peržengimas įgalina sukurti kitas varpines ir gyvenimą naujomis sąlygomis. Taip manant, jog judame link objektyvumo. Savęs pažinimas bent iš dalies išsprendžia šią problemą. Pažinus subjektyvumo polių galima abstrahuoti. Ir taip tikėjimas rytojumi tampa bijojimu ir pamiršimu dabarties.

Žiūrėjimas laikui į akis. Ir pamiršimas vis galimų pasaulių, kuria likimo būtinumo skraistę. Nematymas perspektyvų. Visomis prasmėmis. Ir aš nepastebėjau kaip pasenau. Mano smegenys prisirinko sąvokų okeaną ir jose aš mačiau dabartį, o vėliau ir ateitį. Supratimas kalbėjo savo lūpomis ir įtikinėjo, kad tai laikina, kad kitas laiptas visada priekyje. Ir

aš sekiau juo, lyg pamirštas vaikas juoko. Žudydamas praeitį žudžiau ir ateitį. Pasilikdamas dabartį kaip išėities tašką, lipau. Ir aš klausiau beprotybės, kur liko mano vaikystė. Ji tik tyliai lingavo ir niurnėjo niurnelę, bet iš tylos suprasdavau. Ir šis supratimas ateidavo į mano miegą, kada nebegalėjau kilnoti kalnų ir gerti upių. Tik palikti sienoje nagų įspaudus, kad ateities kartos nebekartotų. Aš norėjau išgelbėti žmones nuo susikurtų ir tariamų problemų paliekant tik vieną pasirinkimą. Tai nebuvo žiaurumas, o veikiau didvyriškumo troškimas. Aš norėjau, kad mane garbintų ir gerbtų. Vaikystės traumos vos nekainavo žmonių iliuzijų. Norėjau išžudyti stabus ir palikti žmogų vieną prieš vienintelę savo baimę – mirtį. Taip aš tikėjausi išlaisvinti juos iš vargų ir tuštumos. Carpe diem turėjo būti jų gyvenimo šaltinis. Memento mori – dienos pabaiga. Ir taip laistydami dievus – laistyti ir save. Tik kur viskas dinga. Atsimerki ryte ir suvoki, kad kraštutinumai nėra tokie paprasti.

Išspaustos sultys varva, kai ryte atsikeliu valgyti kavą. Ir cigarečių dūmai visada draugas, nes lendame į beprasmybę pašautomis galūnėmis. Ir sunku truputi nejausti nusivylimo, kai lašėjimas įgauna skaidrią spalvą. Sėdėjimas ir medžio lapo kontempliavimas kuria viziją debesų, žiūrinčių į mano pakaušį. Man būdavo gera sėdėti pievoje, saulei šviečiant, ir stebėti kaip tirpsta sniegas mano saujoje. Ir muzika, vėjo šiurenama, glostydamo mano akis. Tada užsimerkdavau ir laukdavau. Nesvarbu ko. Tik laukimas ir šaltis skrozdavo mano galvą ir patikėdavau, kad esu vienas ir dabar. Ir laukinės antys visada praskrisdavo galvodamos apie idioto žvilgsnį. Šiluma ir ramybė, kuri ateidavo, būdavo atsakas į mano klausimą. Klausimą, kurio uždavimas man kainuodavo mėnesį kančios. Galimybės virsdavo tikrovė, kai atsistodavau, atmerkęs akis, juokdavausi į debesis. Gamtoje mano egoizmas virsdavo niekingu padaru, kuris, staiga nutviekstas šviesos, bėgdavo olon. Ir aš galėdavau pajusti savo menkumą prieš šią didybę, kurios nesupratau. Tik grįžęs į žmones užsidėdavau akinius ir akis. Ir jausdavau kiekvieno įsmeigtą žvilgsnį. Tai buvo mano liga, kuri paūmėdavo sutikus kitą homo sapiens. Aš turėjau alergijos blusų žmonėms. Jie mane traukdavo, bet kartu jų kvailumas mane stebindavo ir liūdindavo. Ir vėl pasiėmęs knygą traukdavausi į kampa ieškoti tylos.

Tralialiumai bėgiodavo mano pėdose luošindami mane. Atsisėsdavau ant asfalto ir šypsodavausi, nes būdavo velniškai liūdna kęsti. Jų mažos pėdos draskydavo odą ir atsistojus tekdavo kraujuoti į praeitį. Tik vėliau įpratimas kalbėdavo, kad kažkas turi gyventi tavo kraujo sąskaita. Taip aš išmokau juoktis. Niekingi padarai ruošdavo rytus, o aš mylėjau, nes kitaip nemokėjau. Jie šildėsi mano pavėsyje ir

liūliuodavo beprasmybę. Taip išmokau klausytis. Rytų prie jūros, šaltą žiemos vaikų dieną. Mirksėjau tikėjimui, mėgindamas suvilioti, bet sąžinei prabilus, nutildavau ir imdavau trauktis atgal nuo šiltų pavėsio sienų. Aš bijojau. Tai, kas gimdavo nebebūdavo mano, tai kas dar negimė – nėra mano. Ir nebesupratau kur esu aš. Kurioje pelkės vietoje laidojami mano griaučiai. Man patiko tas pasaulis, kurį kūriau savo darbuose. Juose galėjau jaustis laisvas. Iš ten ir atėjo mano laisvės supratimas. Abstrakcijos buvo mano namai. Ir jų manipuliavimas leisdavo išgauti nors lašą jausmo iš tikrumo vizijos. Su laiku persikėliau į tuos pasaulius palikdamas šį. Ten buvo mano sapnai ir sąmonės klodų druskos. Šaudžiau nereikalingus baužaurus taip laisvindamas miškų erdvę. Sėdėdavau prie upės kranto tikrindamas jos tekėjimo skaidrumą. Ir ateidavo mintys kalbančios apie žuvų laisvę ir mano būtinumą. Aš nenorėjau matyti supuvusių obelų tik jų kamienus tyliai raižydavau savo susikurtu peiliu. Man patiko tamsa. Ji užpildydavo erdvę ir nebereikėdavo bijoti nebedraugiškos aplinkos. Šaudžiau į tylą klausydamas gilzių muzikos, kuri semdavo mano akis ir tomis trumpomis akimirkomis aš norėdavau verkti. Už kiekvieną lašą, kuris taip ir nepasirodydavo, mokėdavau kančia šio liūdėjimo. Ir atėjus žiemai į mano pasaulius, aš pajusdavau ką reiškia laimėti. Ir tikėjimas trumpam sustodavo, leisdamas pagulėti ant eikvojamos sniego žolės. Gulėjimas virsdavo rutina ir kvatojimas išsiverždavo iš gniaužtų ir čia, išorėje, aš nusišypsodavau praeiviui į akis. Jie taip ir nesuprato kodėl einu atbulyn. Mano griaučiai jiems taip ir liko mįslė. Aš nesitikėjau, kad jie supras, todėl pasaulius stačiau ant tvirto pagrindo, kad išgašdintas galėčiau grįžti. Ir su laiku abu pasauliai pradėjo maišytis.

Aš gulėjau ant savo beprotybės ir laisčiau viską, kam nereikia vandens. Išsunkti padarai man tiesdavo akis ir aš nesipriešinau, nes man buvo smalsu kiek taip galima eiti. Kiek galima sunaikinti ir pastatyti. Taip mano galėjimas pamažu ėmė virsti tikrove. Aš galėjau būti bet kas. Reikėjo tik laiko. Mano pasauliai ėmė veržtis į išorę ir teko juos stabdyti, kad išlaikyčiau sveiką protą. Nebeliko nei šilta nei šalta tik bejausmis kūnas kuris polemizuodavo su bet kuo. Polemika buvo priežastis, kuri sulaikydavo mane šiapus horizonto. Du pasauliai maišydami supo tikėjimo akis. Ir aš pamiršdavau kuriame esu dabar. Jie įlįsdavo vienur palikdami skylę kitur. Taip palikdami erdvės vandens tekėjimui. Tikrovė liko pamiršta, reikėjo tik įtikinti oponentą, taip apginant savo tikrovės pretenzijas. Ir visa filosofija, su laiku, tapo įtikinėjimo įrankiu. Paskutinį žodį visada tardavo žinių klodai. Kas daugiau juose maudėsi, to ir buvo tiesa. Mąstymas liko pamirštas. Tik autoritetai ir žinios. Man to neužteko. Ir čia aš buvau idiotas, nes mąstymo svarbą prilyginau žinioms. Vis dažniau susidurdavau su problema išreikšti savo vaizdinius ir mąstymo produktus. Ir nenoromis

piršosi mintis, kad maštome ne vien žodžiais. Kad visko pagrinde stovi jo didenybė vaizdinys ir tik aprenčiame jį identifikuotais žodžiais. Tada suvokiau žodžio ribotumą ir neįmanomybę. Suvokiau jį abstraktumą ir apytikslumą. Ir grįžau prie minties apie paveikslą.

Aš nesuprasdavau ką paįšau ir tai man patiko. Pasinerdavau į potėpį ir galvodavau apie visai kitus dalykus. Su laiku ėmiau užmiršinėti sąvokas, nes jausmus išreikšdavau dažais. Kalbėjimas tapo nebebūtinasis. Taip pildėsi lapas po lapo. Ir aš vis dar nesuprasdavau. Juokas tapo lengvesnis, nes nebereikėjo identifikuoti objekto. Tik dabar suvokiu, kad tai buvo mano paties peržengimas. Pretenzija į amžinybę ir tikėjimo laikinumą. Aš fiksavau objektyvumo ir subjektyvumo kryžkelę ir mano galimybės tryško pro pirštus. Nes laikas pirmą kartą tapo sąjungininkas. Mes kartu sėdėdavome ir klausinėdavome vienas kitą apie savo pasaulius. Man buvo malonu nemirti. O jam – mirti. Galėjau išreikšti bet kurį jausmą ir tam užtekdavo tik būti sąmonės mediumu. Bet mano darbai man nerūpėjo. Aš juos degindavau jūros saldumui pučiant į akis. Man patiko mintis, kad tik aš vienas galiu suprasti save ir savo laikinumą. Kad mano darbai tėra mano paties projekcija. Jų žuvinimas visiškai netemdė mano saulės. Bet kuris grožis turi mirti. Ir geriau nepasiekus merdėjimo ribos. Mano kūryba buvo neįsąmonintas maištas. Aš nekenčiau savęs. Ir tik todėl galėjau reikštis. Mano kvailumo kompleksas persekiojo kiekviename žingsnyje. Ir murdydavau save į žinių jūras, kad tik galėčiau tikėti. Iš to gimė mano smalsumas. Kuris paėmęs už rankos vesdavo per nebūties būtį. Surinktus šiupinius mesdavau į dėžutę, kurią pasidėdavau po pagalvę, tikėdamas, kad tai įtakos mano sapnus. Bet kiekvienas rytas atnešdavo nusivylimą savo galimybių keliais ir nuolatinį kažkas ne taip jausmą. Tikrovė spardėsi, o galimybės vis seko. Kol pasiekus ribą aš iškėliau koją į viršų ir mosikavau tarytum baltą vėliavą.

Pamenu sėdėjimą žolėje šiltą pavasario rytą. Pūtė vėjas ir aš žiūrėjau į pasirinktą žolės stiebą. Tada pirmą kartą suvokiau kas yra chaosas, nes mėginau nuspėti jo judėjimo kryptį. Man nepavyko, ir tą kartą, palikęs protą, persikėliau į galimybių šalies vartus. Sutikau Jėzų, kuris mane guodė sakdamas, kad žmogus turi ribas. Pamenu kaip siunčiau jį po velnių, nes mano beprotybė dar buvo gyva. Bet kažkur giliai aš mačiau tas ribas ir man knietėjo pažvelgti kas slypi už jų. Racionalumas ėmė rodyti savo dantis ir mes vis dažniau pykomės. Aš supratau, kad tobulybė toli ir tik keletas ją pasieks neišprotėjęs, nes laikas tiks. Tiksimė ir mes. Ir galų gale rasime vienintelį draugą – šiltą ir tyrą juoką. Mano tamsa tirpindavo lietų ir aš eidavau, palikęs mintis, asfalto paviršiumi gliaudydamas akimirkos jausmus. Niekio tuštuma

vėsino mano pro tą. Ir kiekvienas lašas buvo juntamas paskendusioje beprasmybėje. Žirnių katilai rutuliojosi ir pamatydavau krentančią žvaigždę, kurioje sėdavau savo trupinius. Šiluma grįždavo pro užrakintas duris ir vėl patikėdavau, kad rytojūs gražins su kaupu.

Aš paskėsdavau savo žodžiuose ir matydavau tik prasmiškumo nuotrupas. Niekas nevertė sukti pirmyn, bet vėliau ėmiau nutuokti kur link tai veda. Išsigandau, kad vieną dieną galiu nebegrįžti. Mane persekiojo baimė, kad šis pasaulis netikras ir viskas ką kuriu tai šešėlis begalybės. Neberadau buvimo įrodymo šiapus. Ir tai kūrė desperatišką aistrą ieškoti. Tikrumas nebebuvo toks tikras. Ir viskas ką sužinodavau versdavo abejoti savo pojūčių tikrumu. Tada suvokiau, kad taip tęstis nebegali. Reikėjo pasirinkti arba esu arba tik klaidžioju šešėlių labirinte. Iškilė klausimas ką vadinti tikrove, kai pradėjo maišytis susikurtasis ir realus pasauliai. Šio sprendimo neradau iki šiol. Beliko tik postuluoti savo buvimo tikrumą ir gryninti sąvokas pašnekesiais su žmonėmis. Ironiška, bet tik jie tapo inkaru į šiapus. Tai kas mane išstūmė tapo tuo, kas gražino. Ir kraštutinumai ėmė sukintis aplink.

Laiko trumpumas versdavo panikuoti. Tai buvo mirtis atėjusi kitu pavidalu. Ir mes bėgome vienas nuo kito palikdami pėdsakus, pagal kuriuos rasdavome. Tai buvo Sizifo kelionė. Mes statėme prasmę ir rodėme ją kitiems. Gaminomės šautuvus ir kalenome gilzes. Nes pabūklai turėjo sukristi. Tik ištaškytos katės palaikai dar rodė gyvybę. Ir aš nenorėjau su tuo sutikti. Mano laikas rodė išnaikintus žmones. Norėjau būti tarp jų, bet gavau tik stebėtojo vaidmenį šiame teatre. Aktoriai vis keitėsi, bet plojimai tylėjo sukurdami slogią atmosferą. Ir tik tada, kai panorau išeiti, mano laikas tapo Absoliuto kopija, grasanti pirštu. Ji vis kartojo: ne dabar ir ne čia, mano vaike. Ir uždėjo ženklą ant mano kaktos. Pasmerkimo ženklą. Būti idiotu ir mirti idiotu. Viskas, kas liko tapo mano nežinojimu.

Likimas virto manuoju rūku. Po dievo nužudymo aš pamiršau jį. Bet jis atėjo ir pasakė: tu džiaugeisi laisve, dabar atėjo laikas kirpti sparnus. Ir įpūtė savo smirdantį kvapą į mano nežinojimą, kartodamas: tu pasmerktas, nuo pat savo gimimoėjai man žinomą keliu ir niekas, dėl ko save vertinai, nėra tavo; imk šį ginklą su viena kulka ir nuspręsk save. Ir aš nuėjau prie jūros. Tai turėjo būti paskutinis žingsnis vainikuojantis mano nešlovę. Mano pamišimą. Mano meilę. Mano gimimą. Kontempliuodamas akimirka, ieškojau priežasties neišeiti. Niekas nebuvo mano. Niekas dėl ko gyvenau neištiesė rankos. Ir klausydamas miško, supratau, kad čia ir dabar esu vienas. Visas pasaulis, visa gamta susitraukė į vieną singularinį tašką. Ir aš mačiau viską ir kartu nieko. Tai buvo būties grįžimas į nebūtį. Tai buvo

prasmės ištirpdymas atsitiktinume ir beprasmybėje. Būtinybės palenkimas indeterminizmo šešėliui. Aš išrėčiau visą pasaulį. Aš buvau maštanti gamta. Mano kūnu tekėjo būtis. Aš buvau. Pamačiau savo galimybių pasaulį ir man pasidarė bloga. Aš rymoju ties nebūtimi ir kalbėjau su savimi. Tai buvo ženklas. Ženklas, kurį pamačiau. Kuris tapo matomas. Jeigu likimas teisus - kas sprendžia mirti ar gyventi? Ir čia, šiame aukščiausiam maštymo taške, aš suvokiu kad yra laisvė. Kad ji velniškai aristokratiška ir nesiduoda suviliojama. Jos kvailybė vos nekainavo dar vienos gyvybės. Bet kartą pagauta ji tampa dienoje. Ir jos šešėliai nebėra paslaptis. Mano grįžimas tapo nusiraminiu. Mano likimas tapo man žinomas, bet tai nebuvo deterministinis likimas. Tai buvo pasekmių prisiėmimas. Šių pasekmių žinojimas paliko vietos likimui. Bet šią sąvoką modifikavau tiek, kad teko ją pakeisti kita – prakeikimu.

Tarp laužo liekanų ieškojau ramybės. Tik šios ramybės akys buvo kitokios. Jos tyliai šypsojosi. Ir nebuvo tikras ar ji gyva. Mano prakeikimas persekiojo kiekviename žingsnyje. Aš suvokiu jį ir mes susidraugavome. Kiekviena mintis krisdavo į žymę. Ji vis gilėjo. Ji tapo matoma kitiems ir jie lenkdavo mane su paniekos šypsena. Mano meilė žmonijai buvo tokia stipri, kad sapnuose aš verkdavau už jos kančias. Aš nebėgau nuo melo. Mano iliuzijos stiprino tikėjimą žmonijos gerove. Žmonių kančia buvo mano kančia ir aš norėjau sukurti kažką, kas įgalintų juos nurimti. Suvokiu savo atsakomybę ir pašaukimą, bet tai dar buvo tik abstrakcijos. Aš norėjau jomis tikėti. Taip bėgdamas nuo savo tuštumos aš kritau į pamiršimo liūną. Ir kiekviena diena, kuri atimdavo mano laiką, buvo paženklinta smalsumu. Aš negalėjau jo švaistyti, nes suvokiu, kiek mažai jo liko. Kiekviena diena turėjo būti nugyventa šimtu dešimt procentų. Reikalavau iš savęs daugiau nei turėjau. Taip pamažu ėmiau jausti nuovargį. Jis ateidavo vakare ir atsisėdavo kampe. Negalėjau jo pakęsti, todėl ignoravau. Kol akys apsitraukdavo rūku ir atsiguldavau ant žemės ties išsekimo riba.

Išsisėmimas ateidavo ir sėdėdavo. Nekęsdavau savęs, nes jautimas, kad esu nevykėlis. Aš nebuvo laimingas, nes viskas dėl ko save vertinau buvo darbai, o išsisėmimo akimirka atimdavo visus savigarbos likučius. Ir merdėdavau nerasdamas vietos. Šiluma neateidavo ir skandindavau save alkoholio debesyse tikėdamas, kad rytoj viskas pasikeis. Tačiau rytojus būdavo toks pat. Ir mintys apie savižudybę atgimdavo savo sulaužytais pirštais. Ir reikėdavo tik mažiausios dingsties, kad palūžčiau ir imčiausi peilio. Mano silpnumas žiojėjo atvira žaizda ir aplinka berdavo į ją smėlį. Tai vėliau pereidavo į komplikacijas ir aš tikėjau, kad mano mirtis laukia manęs. Ir tada pamačiau, kad viskas, ką pasiekiu netenka prasmės susidūrus su

mirtimi. Paskutines dienas norėjau nugyventi prasmingai. Eidavau prie jūros ir vaikščiodavau ten valandomis. Man patiko stebėti medžius ir žolynų smilgas. Klausytis ramaus garsenimo ir paskęsti mintyse apie būtį. Aš mylėjau šią gamtą. Joje nesijaučiau atstumtas ir pamirštas. Nors aš jai nerūpėjau, ji rūpėjo man. Tai buvo meilė į vieną pusę. Bet tai mane šildė ir sustojęs ties skruzdėlynu, aš norėjau būti vienas iš tų kvailių padarų, kurie nieko nesupranta ir nežino to. Jie tiesiog gyveno pašaukti į būtį. Jie turėjo kažkokį nematomą ir nerašytą tikslą. Jie gyveno ir tai buvo jų džiaugsmas. Jie dirbo užsimiršdami ir tai buvo jų laisvė. Jų tikslėjimas buvo sustojęs ir kai aš patraukiau pėda, pamačiau, kad žuvo keletas jų, bet likusiems tai nerūpėjo. Ir suvokiau aliuziją ir visą iš to plaukiantį tragizmą. Atsisėdau ir liūdėjau, nes nieko daugiau nemokėjau, tik mąstyti ir pildyti savo pakantumo ribas. Mes esame prakeikti gyventi nežinomą gyvenimą. Mūsų smalsumas niekada nebus išsemtas ir mes linguosime tarp šio ir ano horizonto.

Mes negausime išganymo pasaulio pabaigoje. Mūsų viltys bus pamirštos. Mūsų juokas skambės vaikų smėlynuose. Mūsų mintys gyvens kituose ir kiekvieną rytą pabudamas vaikas melsis už mūsų mirtis. Pamišimas taps pasaulinė religija ir nieko ko ateities kartos negalėtų peržengti. Debilo akys ir iškreipta šypsena. Mes kalbėsime tyliose nuotraukose ir mėginsime perspėti juos, kad nedarytų mūsų klaidų. Bet ratas kartosis ir vėl ir vėl suksis žibintai ištrankytais plaukais į galėjimo sukurius. Mes per daug pamiršome. Per daug kalbėjome apie neįmanomybę, kad dabar galėtume gyventi jų atminimuose. Jie augins vaikus ant mūsų galvų ir rodys pirštais į bjaurastį mūsų minčių, kad nesektų pėdomis, kad gyventų be kaltės. Ir tik idiotai pakils iš pelenų ir artinsis trokšdami gyvybės, sekdami pasakas ir trunkydami savo pirštais į sieną, anapus kurios juoksis vaikų balsas. Mūsų pasmerkimas liks pamirštas. Mūsų agonija gyvens tūkstančiai taip nieko nenutuokdami. Skausmas, ant kurio statėme gynybines linijas, tik muziejai jų akims. Mūsų horizontas, pamirštais marškiniais dabinsis ir atėjus rytui nukris nuo mylimosios rankų.

Laisvė, kuri turėjo peržengti mūsų ribas. Tikėjimas juoko galybe. Pelenų sukuriai. Galvų tikslėjimas užmirštais pirštais ir iškankintos aliuzijos. Buvimo nebuvimas ir apgaubtų sliekų kalbėjimas. Troškimas, kurio aistra slėpėsi, kad išsigelbėtų Adrianė. Išsekimas ir užliūliuotos pėdų kvapų sagos. Galimybių išsekimas šiltą žiemos rytą ir vaikų pėdų pėdsakai numintais takais. Sugrįžimas į praeities vaiduoklių balsus. Šlykštumo turėjimo realybė. Cigaretės dūmai šaltos kavos pavėsyje ir palaidi plaukai trinantys veido sruogas. Horizonto išplėtimas realybės kaina. Sumaltų trupinių ašaros kiekvieną dieną vis iš naujo. Padarų

išprotėjimai, kai ateina tyla su savo išpūstais žandais. Paleidimas smėlio atleidus pirštus, nes kitaip nemokėjimas. Tuo mes tikėjome.

Mano karta yra pagalaštas kirvis, galintis smogti bet kam ir bet kur. Mes pavojingesni už praeitį, bet likome eiliniai genijais. Mūsų venomis teka praeitis, nes išmokome nekartoti klaidų darydami savąsias. Ir mus keiks ateities kartos, nes nužudėme jų iliuzijas ir tikėjimas tapo matomas. Mes kursime istoriją, kuri liks pamiršta, nes sugebėjimas netenka prasmės. Ašaros, kurios neatėjo, smeigia į mano širdies venas. Aš nekenčiu savo kartos. Mes pernelyg silpni. Bet koks vėjas gali mus nupūsti į šešėlių karalystės prieangius. Ir čia mes bejėgiai. Tylos pirštai ir tiesos akys. Išmėtyti žibintai ir gabaritų stotys. Filosofai negali valdyti – jie per daug sugadinti.

Mirtis išlygina bet kokias prarajas. Ir atsibundu į rytojų, kur gyvenimas pamirštomis akimis teka mano rankomis. Aš nebematau savo senatvės. Aš nebegyvenu paskirto gyvenimo. Tik žiopčioju trūkstantį orą ir gaminuosi valgyti, nes išsekimas nebeteko jėgų. Lauke girdžiu galandamus peilius, bet dar ne šiandien skambės varpai. Tik tiems keliems, kurie išdrįso suluošinti pasitikti išėjimą. Neaišku kas kam skolingas, tik prisimenu vėją ir jo šuorų galūnes plaikstančias plaukų šaknis. Mano mirtis liks užmiršta. Bet kovą tęsite jūs, laisvieji protai, iš naujo apsibrėždami pažinimą ir realybę. Mano juokas skambės tyloje, tą trumpą akimirką, kada pasijus šiluma ir ramybė vaikstant pajūrio pašonėje. Tragizmas kiekvieno susivokusio sąmonėje. Tai mus sieja ir skiria. Mano kančia tai pasaulio ilgesys. Tai kažkas visiškai svetimo ir atmestino. Tai nieko neduoda, bet atima viską. Ir aš nežinau, kodėl visa tai tęsiasi. Tai lyg kalbėjimas su medžiais ir jų vaikais. Tai lyg vienatvė, bet bundanti minioje. Prakeikimas visur ir visada. Žymė išprotėjusiųjų galūnėse. Tik apsimetimas, jog viskas gerai ir tikėjimas tuo, suvokiant kas ir kaip. Mūsų pasauliai tai mūsų silpnybė. Aš nebemoku prisitaikyti. Tik alsuoti į savo veidrodį ir juo šlykštėtis. Ir rašyti, nes tai padeda užsimiršti. Verkti žodžiais į prarastųjų smegenis. Matyti tai kas ateina ir išmokti pasitikti nuogam, bet išdidžia eisena. Ir vakarui atėjus susikurti laužą ir žaisti svaidant anglis į dangų, kad žvaigždės ryškėtų, kad nematyčiau savęs ir savo beprotybės. Užsimiršimas, man kainavo dar keletą dienų gyvenimo. Bet aš pajutau svorį ir lašėjimo šviežumą.

Man patikdavo žiūrėti į sutraiškytas kates ir negyvas varnas. Baksnodamas pagaliu paskęsdavau tylioje kontempliacijoje. Nes norėjau suvokti mirtį. Mane ji hipnotizuodavo ir aš šimtus kartų matydavau savo mirties vizijas. Aš jomis patikėjau ir jos persikėlė į mano realybę. Aš gulėdavau ir mane užliedavo šilumos banga ir

tragiškumo atvaizdas nusileisdavo ant mano kūno. Tai buvo nuovargio šlykštumas ir ramybės troškimas. Ramybė man asocijavosi su nebūtimi. Aš negalėjau pakelti sąmonės amžino gyvenimo minties. Todėl su mano dievu mirė ir šis apibrėžimas. Aš jutau laisvę kartu su mintimi, kad gyvenimas priklauso tik man ir tik aš galiu spręsti kada mirti. Aš sudievinau save. Man neliko negalimų dalykų, tik reikėjo laiko. O jis nuolat primindavo savo tiksėjimą. Aš nebegalėjau perskaityti visų knygų ir tai mane liūdino. Teko uždėti smalsumui ribas ir gilintis tik į atskiras disciplinas. Aš tikėjau, kad mano mąstymas padės pasauliui ir viskas ko trūko buvo žinios. Aš mylėjau žmoniją. Aš mylėjau save. Ir tai mane sulaikydavo nuo paskutinio pjūvio. Dabar, kai žiūriu į praeitį, man viskas aiškėja. Mano gyvenimas vedė link to. Mano pamišimas buvo atsvara mano racionalumui. Ir Dionisas vistiek laimėjo.

Ir aš žiūrėjau kaip teka upės. Jų galvose buvo mano ramybė. Tiek išgyvenus chaoso priėngiuose, man ji tapo keista ir svetima. Aš bėgdavau nuo jos į netikrumo būsenas, kad žinočiau jog gyvenu. Dinamiškumas buvo mano draugas. Ir kiekvieną rytą pabudamas iš savo mirties, tapšnodavau jam per petį linkėdamas puikios dienos. Aš vengiau ramybės ir negalėjau suprasti tų, kurie ją garbino ir laikė savo tikslu. Man tiesiog plaukimas buvo mirties šešėlis. Jei reikėjo, susikurdavau mirties vizijas ir kančios išbudintas dabinausi auskarais suskilusio ledo. Tai buvo puikūs laikai. Tai buvo nesuskaičiuojamos upės vienoje jūroje. Ir nakčiai atėjus, aš, Mona Lizos šypsena, sveikinau rytą. Nes sužinodavau daugiau nei rasdavau mėnulyje; taip baigdamas dieną perskaitytais puslapiais ir pasivaikščiojimais vėsioje žolėje. Mano meilė gamtai ateidavo pro duris ir mes šokdavome beprotiškus dalykus ir siaubas, kurį ji atsinešdavo, smigdavo mano smegenuosna. Taip vakaras po vakaro mes išmokome žaisti slėpynių. Aš jos nerasdavau, nes nenorėjau. Man svarbiau buvo žodžiai ir jų tikrumas. O ji, visada nuoga, juokėsi iš mano naivumo. Aš garbinau jos kūną, bijodamas prisiliesti. Aš tik norėjau stebėti jos judesius ir kvatoti, kai būdavo karšta, ir šokti jai stebint. Aš kvailiodavau, o ji nepykdamas, tik kvailiais šūksniais tiesdavo man ranką. Ir žinau, kad vieną dieną ją palikęs, jos akyse nebus jokio sumišimo, tik grynos būtinybės žinojimas.

Dėmesys, kurio taip laukdavau ir pagiriamasis žodis iš motinos lūpų buvo mano siekiamybė, kai metai dar nieko nereiškė. Mano vaikystė prabėgo klausant suaugusiųjų nurodymu. Buvau gerai apmokyta mašina, galinti tylėti ar verkti kada tik užsigeidžia. Mano nežinojimas virsdavo jų žinojimu ir jie mane formavo. Tik vėliau išmokau atsirinkti. Bet taip auga visi vaikai. Jų kančios niekam neįdomios. Jų mintys tik

nereikalingi pelenai. Aš norėjau išrašyti visą savo sumautą vidų, kad neliktų nieko tikro ir nukrisčiau visiškai išsekęs ant savo žolyno. Kiekviena naktis ateidavo savo sunkumu ir aš jau nebepamenu kada viskas prasidėjo. Priepuoliai ateidavo ir pasilikdavo, o aš, maldaudamas mirties, juos lepinau. Tai buvo chemijos sutrikimas ir nieko daugiau, bet tai mano pasaulyje pašė juodą realybės paveikslą. Aš žudžiau optimizmą ir kasiau sau duobe. Virdamas nerimu naikinau ateities iliuzijas. Tai buvo velnioniška šlykštumą, kuri purtydavo mano kūną ir nukrisdavau ant žemės suspaudęs rankoje peilį. Mano agonija šaukėsi ramybės, kurią mačiau tik visiškos nebūties rankose. Kiekviename žmoguje mačiau nepaliaujamą naivumą ir pykau, nes jie nematė mano kančios. Mano žmonijos kančios. Aš kentėjau už juos visus. Tokia buvo mano smalsumo kaina. Tokia buvo sunaikintų iliuzijų kaina. Ir miręs dievas grįžo savo šlykščiomis rankomis dabindamas mano juoką. Jis atsiėmė savo.

Aš mačiau jų gyvenimus. Ir nenorėjau, kad jie taptų mano. Aš nebeturiu ateities vizijos. Mano prakeikimas užtrenkė visas duris į tolimesnę, ramią egzistenciją. Todėl aš sėdžiu ir rašau šiuos žodžius, kad priminčiau, jog mobilizacija jau reiškia karą. Gyvenimas šia akimirka yra mobilizacija. Ir jos pradžia apsprendžia pabaigą. Bet aš rinkausi trumpą, ugnies nutviekstą gyvenimą, nei ilgą rutinizuotą, monotonišką buvimą. Aš suprantu jus, bet tik keli supras mane.

Ir man patikdavo sėdėti prie jūros kranto ir žiūrėti į klykiančias žuvėdras. Jų balsuose aš regėjau tikrumą. Ošime – pojūčio tiesą. Ir kiekviena praleista diena ten, man atnešdavo nelauktą ramybę. Aš sėdėjau ir mintys plaukdavo mano akių obuoliais. Nieko nelaukto ir prasmingo. Kaip vakar dienos lopšinės. Mano žodžiai pražudo žmones. Mano pasaulėžiūra dabinas juodais kaspinais. Ir tik lašėjimas išgaubia krentančius baužaurus. Aš norėčiau tylėti, bet negaliu. Mano tylėjimas paliktų paskutinį inkarą į šiaurus. Ir išvargę nuo prisiminimų numirėliai kviesdavo žaisti savo sulūžusius žaidimus. Aš negalėjau atsispirti. Ir mano juokas tapo jų juoku. Mes galandome kirvius ruošdamiesi nuostabiausioms odisėjoms jūros gale. Jie buvo mano draugai anapus kurių tik išblėsusios viltys. Visų jų mirtys smigo į mano neuronų užkaborius ir aš nebežinau kas stipriau išreiškus žolės kvapą.

Tai ateidavo ir sėdėdavo palaidomis kojomis. Aš pradėjau maišyti tikrovę su iliuzijomis. Aš vėmiau žodžiais, o jie nesuprasdavo kas sakoma. Aš užsikrėčiau mūsų epochos ligomis. Pamiršau šviesą, kuri turėjo gelbėti idiotus kaip aš. Ir tuštuma ateidavo savo kvailomis rankomis liesdama kiekvieną žaidimą. Iškreipti veidrodžiai savo plaukų sruogomis kabina mano laiką. Aš myliu žmoniją, už tai kad ji yra,

kartais, kai mano beprotybė ilsisi. Mano žiūrėjimas visada aklas, mano ausys visada tylios ir vakarais, kai žemė nubunda, aš garbinu savo stabus, kad jie nepaimtų mano laiko ir nesviestų į nežinios girnas perauklėjimui. Mano neapykanta visiems ir viskam temdė protą. Apolonas miegojo, kai aš švelniomis rankomis vaikščiojau pabirusiu taku. Niekieno rankos buvo mano slaugės ir tai, ką aš mačiau buvo stipriau už mane. Aš negalėjau to suprasti ir mano vėmimas tapo amžinas. Aš gyvenau taip intensyviai, kad mano metai prilygdavo kitų dešimčiai. Ir tik tada kai suvokiau iliuzijos svarbą, aš nebenorėjau nieko girdėti. Tik užsidaryti savo sumautame pasaulėlyje ir tyliai laukti pašaukimo iš viršaus. Bet jis taip niekada ir neatėjo, nes buvo per sunku jį išgirsti. Aš gimdžiau savo emocijas, aš apsimetinėjau, kad viskas gerai ir šypsodavausi žmonėms, kurie klausdavo kodėl aš liūdnas. Jie to niekada nesupras. Jų akys per ne lyg žemos, o mano pakaušis sutrūnijęs. Mano kaukės buvo mano socialumas. Už jų aš visada jausdavausi vienišas. Tai buvo mano kvailo mąstymo kaina. Aš nepastebėjau, kaip pradėjau nusivilti idealiais žodžiais. Už jų nebuvo nieko tik klaiki sutraiškytų agonijų ir geresnio gyvenimo tuštuma. Melas buvo mano draugas. Apsimetinėjimas, kad niekada niekas manęs nesuprastų. Ir man patiko kitų nesupratimas. Aš jausdavausi matantis daugiau nei jie. Ir tai pildė mano nebūtį. Mano apkasuose sutraiškytų baužauų liekanos. Aš norėčiau mirti tyliai ir visų pamirštas. Kad nieko neliktų iš mano pėdsakų, rodančių į tragedijos šešėlį. Mano galimybės kaip tiksinčio laikrodžio sutrūnijusios spyruoklės. Ir aš pamiršdavau ką reiškia būti alkanam. Beprasmybės tuštuma buvo mano slaugė ir vakarais, kai atvėsdavo mintys, aš suvokdavau savo nebūtį ir iš to kylančius būties avatarus. Tikra buvo tai kas pamiršta ir tik vėliau suvokiau, kokia tuštuma žiojėja mano smegenų karkasuose. Tai buvo tikrovės ilgesys. Mano smalsumas buvo realybės ilgesys. Ir aš nieko negalėjau padaryti, kai ryte užklupdavo mano pirštus sukalkėjęs skausmas. Tik žyrantis žvyras mano kojomis į begalybės supratimą. Aš nešiau savo nebūtyje per daug kuprinių prikrautų lavoniena. Tai, kas amžina tapo per trumpa ir galybės didumas buvo mažas lašas kraujo jūroje. Ir tada aš pradėjau nebesuprasti. Žinojau per daug ir per mažai, kad galėčiau ramiai gyventi. Šis nesupratimas badė durklu ir aš nebegalėjau pakilti. Mano nežinojimo panika prasiverždavo ir aš vos išsilaikydavau nesuplyšęs. Vėl rijau knygas, kad pamirščiau ir užmigčiau nematydamas to, kas plėšė mano odą.

Tai yra apie idiotizmą kalbantį užburtais žodžiais. Ne man, idiotui, šio pasaulio sąranga. Aš kalbėjau vakarais sau į saują. Nešiojau savo drabužius ir auginau tikrovę. Tai nėra verkšlenimas. Tai net nėra nusivylimas. Aš mylėjau savo gyvenimą taip stipriai, kad galėjau

vadintis laimingu žmogumi. Tebemyliu jį. Žmonės laikė mane šiaipus. Aš juos myliu, kaip myliu žmonijos idėją. Ir nieko, kas verstu mane pasitraukti. Nieko iš tų šiltų vakarų sėdint savo vienatvėje. Tai buvo pasaulio galėjimas ir būties pilnatvė. Jei galėčiau išreikšti savo laimę šią akimirką. Bet tai turi pasilikti kartu su manimi. Gyvenimas vertas gyventi. Bent iki tol, kol išprotėji. Ir tylos rytai prie jūros, gaudant savo sušildytus balandžius. Bet kažkada aš pažadėjau ištikimybę tikrovei. Ir tai viską sujaukė. Mano rytai, lyg lakštingalos kosulys tarp iškabintų kaštonų ir murzini vaikų veidai. Medžių juokas man į nugarą ir šilumos verpetai į žadėjimo pabaigimą. Sūkuriai, kuriuos mėsinėjau ir dabinausi jų šešėliais, mano galvoje stiprino žuvėdrų balsus. Ir aš mačiau kaip augu. Ne progresas tai. Paprasčiausias augimas. Vis aukščiau ir aukščiau. Kol viskas susimaišė į vieną vaizdą. Negalėjimas skirti detalių paverčia tikrovę iškamša. Jie svajojo apie Vienį, Dievą, Absoliutą, Apeironą pamiršdami šį konkretų daiktą. Jie norėjo užaugti ir matyti viską iš viršaus. Ir aš nebenoriu to. Aš noriu gyventi daiktuose, matyti jų akimis. Aš noriu gyventi savo gyvenimą apeidamas tradiciją. Pasidariau iškleręs rąstas ir suprantu to neįmanomumą. Nenoriu atgal į gamtą, bet nenoriu ir pirmyn į abstrakciją. Ir aš nebepasiduodu minčiai, kad sprendimas visada yra. Mes pasmerkti kabėti tarp dviejų prarajų ir nematyti trečiosios. Tai yra juoko pokštas. Visada tik juoko. Nebūtis yra juokas. Būtis yra juokas. $1-1 = 0$ – juokas. Amžinoji formulė. Ir nereikia man aiškinti, kad yra dar kas nors. Idiotams tai nesvarbu.

Kai aš pagalvoju apie tikrumo syvus. Vyksmas mane traukia savo tikromis rankomis. Mano tėvas mirė nuo plaučių vėžio. Todėl aš rūkau. Psichologinis determinizmas persekioja kiekvieną iš mūsų. Tai yra juokas ir galėjimas liūdėti aiškinantis priežastis. Tikėjimo liekanos ir išgyvenimo siaubas. Mes to nebemokame. Iliuzinių simuliakrų simuliakrai. Ir tai verčia galvoti, kurioje vietoje viskas pasisuko. Tai dėmės, kurios kiekvienoje epochoje tampa matomos, kai kažkas už jas miršta. Taip, aš matau užtikrintumo netikslumą ir vėjas, kuris garbina savo syvus, tranko mano pakaušį, lyg aš nežinočiau, kas dėl visko kaltas. Tai buvo ir taip baigsis ir ištroškimas aguonų vėl atstatys mitinę pusiausvyrą. Pardavimas ir pirkimas savo išgyvenimų. Tai yra bendravimas. Aš netikiu ego, Aš, siela ir panašiais mitais. Tai yra mėginimas rasti pastovumą nepastovume iš prigimties. Tai yra dinamika. Totali dinamika. Ir kiekvienas toks pokštas tėra sustabdytos praeities liekana, mėginant pateikti dabarties ir, galbūt, ateities etikete. Aš niekada nenustosiu žavėtis žmogaus protu. Tai, koki žmogų matau, toli peržengia dabartinio mokslo ribas. Sąvokos iš prigimties pretenduoja į pastovumą. O chaosas – kiekvieno, išmesto iš prarastojo rojus, sūnaus pilis. Kartais aš imu vertinti nežinojimą ir jo grimasas.

Džiaugtis juo ir mėtyti lyg sniegą ankstyvą pavasarį. Ir čia išlenda laisvė, kurią grindžiame apsibrėžtos abstrakcijos liekana. Čia, apsisprendimo akimirkoje ji atsiveria. Aš tuo džiaugiuosi. Aš džiaugiuosi savo nežinojimu ir išgyvenimų nepastovumu. Silpnybės, kurios išlenda pro antžmogišką kiautą. Aš buvau ir tebesu silpnas. Tik mano kiautas sukūrė mano socialumo statusą. Visų gerbiamas, nesuprastas, bet ir nesurastas ir pamirštas. Socialinė etiketė manęs niekada neįpareigojo. Aš elgiausi kaip norėjau, savo poelgiuose matydamas išgyvenimo pėdsakus. Elitas manyje niekada neišsiskyrė, nes mačiau per daug žmogiškumo jame. Pamiršimas, jog tesi Homo sapiens, gali sužaloti bet kurį iš mūsų. Daugelis taip ir žuvo. Jų pasauliuose nebėra tiesos. Bet man tai neberūpi.

Žinai, man patikdavo kalbėti. Man patikdavo viską įvardinti. Taip, diena po dienos, aš didindavau savo žodyną. Ir kai viskas tapo Žodis, pradėjau gesti. Žodžių karkasuose galėjau būti kuo tik panorėjęs. Reiškia tapau niekuo. Anonimu. Stebinčiu ir racionalizuojančiu anonimu. Nebetikėti tapo galėti. Mąstymas ir jo triuškinančios išvados. Nuėjau į tualetą ir išsivėmiau.

Tąkart, žiemą, gulėjau ant asfalto, tikėdamas savo pojūčių iliuziškumu. Plaučių uždegimas. Ligoninė ir jos sienos. Smarvė. Izoliuotas nuo visiškos anapusbės. Rėkimas neišstenant nė garso. Per daug solidumo išskyrų, kad galėčiau rodyti savo pasimetimą. Žiūrėjimas lango pusėn vis vejant mintis apie skraidymo stiprumą. Tai buvo visiškas stenėjimas savo pojūčių raidžių pavidalu. Sesutė ateina, išeina. Dūris. Ir aš nebesupratau kam visa tai. Aš ilsėjausi. Aš jaukinausi šešias sienas. Kūriau vizijas. Kūriau savo pasimetimą. Ir viskas, ko reikėjo buvo tamsa. Tik išnykus sienoms aš rasdavau jaukų kampą.

Galėjimo vakarais dabinau savo viršūnių tikslėjimus. Aš pamenu kaip atėjo ir sėdėjo. Ir nieko dėl ko vakar lipau per veidrodžius. Taip atsitiko. Taip, aš išgyvenau tai. Bėgimas nuo sugludusių kūnų į užmarštis siūlus. Man gera klausyti jūros ošimo. Ir viskas, kas mėtė mano plunksnas į sudužusius stiklus.

Aš pamenu. Bet užmarštis linguoja savaip. Viena dieną atsikeli ir siunti pasaulį velniop. Supranti, kad šitas žaidimas ne man. Kad nė viena ašara neverta savo susikūrimo. Taip ateina iškastos duobės. Taip mėtymasis į tylą. Aš nebegirdžiu muzikos. Tai lyg svajonės, kurios taikosi mirti. Aš per ilgai vartojau sąvoką „mirtis“. Ji man nereiskia nieko. Ji tokia pat tuščia kaip „gyvenimas“. Tai tik tuštumos gniužulai padabinti kalėdinėmis eglutėmis. Persikeikiau ir užtilau. Tais vakarais

gulėdamas apie galimybes. Tie žaidimai tik susinaikinimo skatinimas. Juose nėra nieko dėl ko galėčiau juoktis ištempta lūpa. Taip jie krito vienas po kitos. Ir užmarštis plovė jų pelenus. Kvantiniai šuoliai per begalybės tikslėjimą. Dabar aš šypsausi. Nes mane gaudina lipimas ir išlipimas ir progreso nebuvimas. Tie laikai pilni nostalgijos. Triratukai ir panašus šlamštas. Neturėjau nė vieno iš jų. Ir mano nihilizmas kažkodėl dabinas neapykantos skraistėmis. Bet aš to nesuprantu, tik jaučiu kad esu ramus. Net pernelyg ramus. Kalbėdamas su kitais ir aiškindamas savo poziciją, kurios net nėra, aš pagaunu save tik sklidina susirūpinimo. Susirūpinimo savimi. Kas man nutiks klausinėju. Bet jie tyli. Jie kaip kankorėžiai kvapnūs ir taip ar anaip negaliu pakelti galo. Ir mano šiuolaikiniai plepalai apie pasaulio struktūrą, apie tikrovės netikroviškumą, apie juodo baltumą, apie dialektikos negalimumą, apie Žodžio stiprumą ir žiaurumo nežiaurumą technologijos procesuose. Visa tai gryniausi plepalai. Iš neturėjimo kam pasiguosti. Ir kiekvieną dieną aš tai matau. Mane vimdo nuo to. Mane vimdo nuo tikrovės silpnumo ir Žodžio magijos. Tai turėtų būti nužudyta ir iššikta ir vieną dieną užkasta, kad vaikai turėtų kur žaisti. Visada išgyvena tik silpniausieji, vidutiniokai. Jų prisitaikymo koeficientas daug didesnis nei nesuprastųjų genijų. Ir pasklinda žarijos po terasą. Jie kalba, jie nuolatos kalba apie vieną ir tą patį, jie prausiasi ir juokiasi visai kaip aš. Iš pažiūros aš esu jie. Tai mane gašdina. Nesuprantu kodėl ir todėl nesupranta jie. Mano išskirtinumas niveliavosi į juodą gniužulą. Žodis nėra mano. Aš negaliu jo valdyti. Aš negaliu jo sukurti. Aš negaliu nesunaikinti tikrovės liekanų. Tai vis tas pats per tą patį tik paviršiniai vandenys skiriasi. Niekieno vardas. Ir vardas niekieno. Viskas ko noriu, tai būti atviras. Laiškai tam ir skirti. Dūlėti stalčiuose iki po mirties juos atras ir sudegins kvaila bobutė. Jos plaukai bus rusvi, nes žilumas per didelė tiesa jos neuronams. Vaikai bijo mirti, todėl sekamos pasakos. Paaugliai nori gyventi, todėl sekamos pasakos. Seniai nori mirti, todėl sekamos pasakos. Žodis, žodis, žodis. Mano vaike, tikiuosi tu tai sudeginsi. Nes tai dar viena pasaka...

Aš pasakysiu Žodį, o jūs jį sudievisite. Jūs negalite gyventi be šito narkotiko. Negaliu ir aš. Taigi mes lygūs. Demokratija ir yra Žodis. Ankščiau ar vėliau. Tie išlaipinti desantai buvo mano susikurtos iliuzijos vaizdinys. Mano karas tėra sugalvota chimera. Šiuolaikinis pasaulis yra ir bus Žodžio imperija. Tai niekam neįdomu. Vis tas pats per tą patį. Vėlgi pamirštant tai-ką-matau-esu-aš-pats. Vaisiai išskaptuotos duobės. Tai buvo, bet neliko.

Aušra jau ateina. Laikas. Laikas, kurio nėra. Laikas kurį aš sugalvojau, kad galėčiau išgyventi dar kelias valandas. Ir visa tai, kieno kalbėjimą aš vertinau, surūgo mano pašonėje. Aš baigiu supras...

Jo kūnas buvo rastas po kelių dienų. Varnos suko ratus ir jų pavėsyje šlamėjo jūros bangavimas. Keista diena - tik lietus ir medžių ošimas. Kūnas buvo sustingęs. Veide matėsi vos pastebima šypsena. Manau jis buvo laimingas, kiek apskritai žmogus gali būti laimingas šiame pasaulyje.